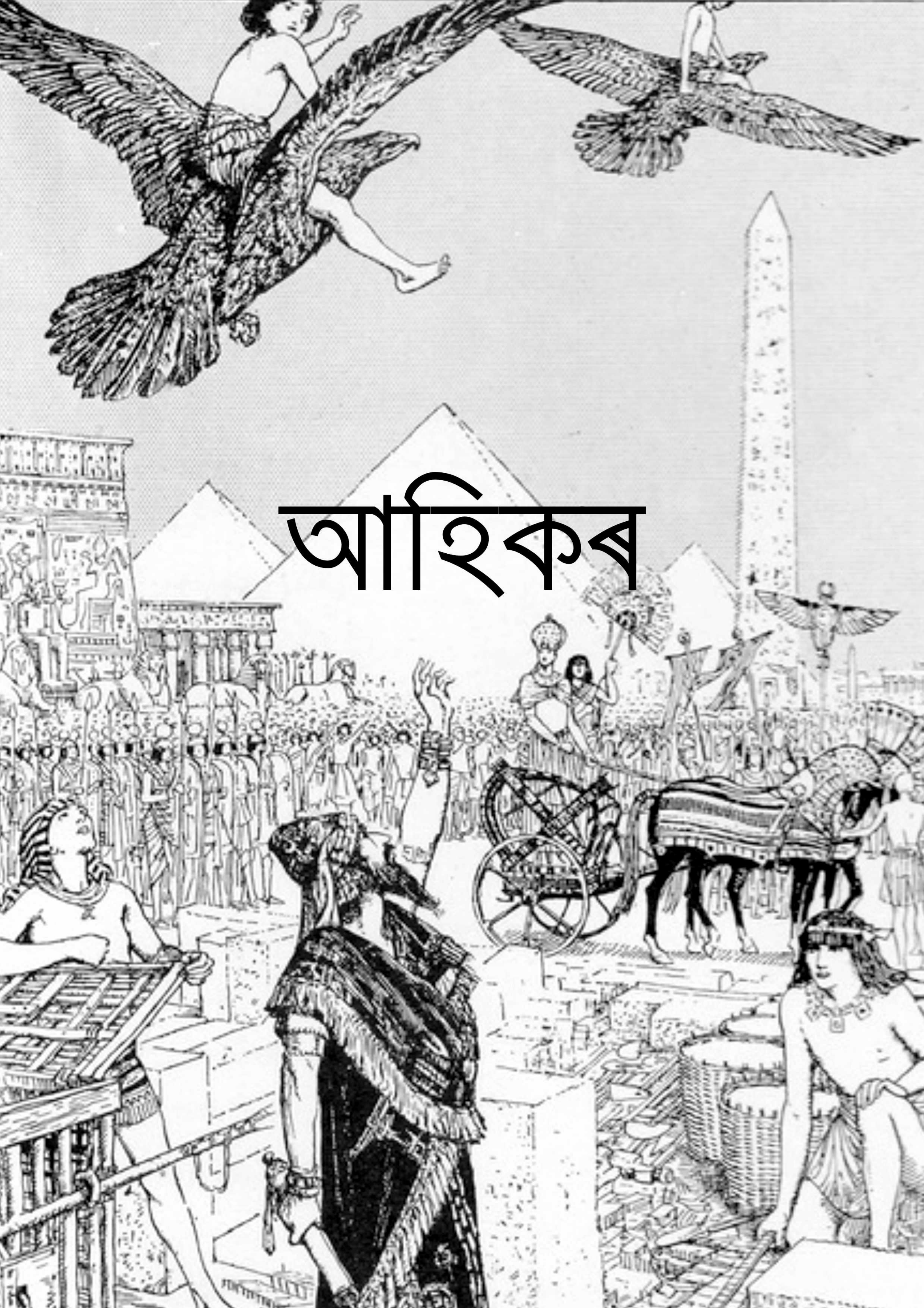

আহিকৰ

পাতনি

আমাৰ হাতত আছে The Story of Ahikar ত মানুহৰ চিন্তা আৰু প্ৰজ্ঞাৰ অন্যতম প্ৰাচীন উৎস। ইয়াৰ প্ৰভাৱ কোৰাণ, পুৰণি আৰু নতুন নিয়মকে ধৰি বহু লোকৰ কিংবদন্তিৰ জৰিয়তে অনুসন্ধান কৰিব পাৰি।

জাৰ্মানীৰ ট্ৰেভছত পোৱা এটা মোজাইকত পৃথিৱীৰ জ্ঞানীসকলৰ মাজত অহিকাৰৰ চৰিত্ৰৰ ছবি অংকন কৰা হৈছিল। ইয়াত তেওঁৰ ৰঙীন কাহিনী।

এই কাহিনীৰ তাৰিখ সন্দৰ্ভত এক সজীৱ আলোচনাৰ বিষয় হৈ পৰিছে। অৱশেষত পণ্ডিতসকলে প্ৰথম শতিকাৰ বিষয়ে লিখি থৈ গ'ল যেতিয়া এলিফেণ্টাইনৰ ধ্বংসাৱশেষৰ মাজত ৫০০ খ্ৰীষ্টাব্দৰ আৰামীয়া পেপিৰাছত মূল কাহিনীটো ওলোৱাৰ ফলত তেওঁলোকৰ ভুল প্ৰমাণিত হ'ল।

কাহিনীটো স্পষ্টভাৱে কল্পকাহিনী আৰু ইতিহাস নহয়। আচলতে পাঠকে দ্য আৰবিয়ান নাইটছৰ পৰিপূৰক পৃষ্ঠাবোৰত নিজৰ চিনাকি হ'ব পাৰে। ইয়াক উজ্জ্বলভাৱে লিখা হৈছে, আৰু যিটো আখ্যান ক্ৰিয়া, কুটিলতা আৰু সংকীৰ্ণ পলায়নেৰে ভৰা আখ্যানে শেষলৈকে মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰি ৰাখিছে। কল্পনাৰ স্বাধীনতা লেখকৰ আটাইতকৈ মূল্যৱান সম্পত্তি।

লেখাটোৱে নিজকে চাৰিটা পৰ্যায়ত বিভক্ত কৰিছে: (১) আখ্যান; (২) শিক্ষা (হিতোপদেশৰ এক উল্লেখযোগ্য শৃংখলা); (৩) মিচৰলৈ যাত্ৰা; (৪) সাদৃশ্য বা দৃষ্টান্ত (যিটোৱে অহিকাৰে নিজৰ ভুল ভতিজাৰ শিক্ষা সম্পূৰ্ণ কৰে)।

অধ্যায় 1

অচূৰৰ গ্ৰেণ্ড ভিজিয়াৰ আহিকাৰৰ ৬০ গৰাকী পত্নী আছে যদিও তেওঁৰ কোনো পুত্ৰ সন্তান নথকাৰ ভাগ্য। সেয়েহে তেওঁ নিজৰ ভতিজাক দত্তক লয়। পিঠা-পানীতকৈ বেছি প্ৰজ্ঞা আৰু জ্ঞানেৰে ভৰা তেওঁক ঠেলি দিয়ে।
১ জ্ঞানী হাইকাৰ, ৰজাৰ ভিজিয়াৰ হাইকাৰ আৰু ঋষিৰ হাইকাৰৰ ভগ্নীৰ পুত্ৰ নাদানৰ কাহিনী।
২ অচূৰ আৰু নীনবিৰ ৰজা ছাৰহাদুমৰ পুত্ৰ ৰজা চেনাহেৰীবৰ দিনত হাইকাৰ নামৰ এজন জ্ঞানী ব্যক্তি আছিল আৰু তেওঁ চেন্নেৰিব ৰজাৰ ভিজিয়াৰ আছিল।
৩ তেওঁৰ জৰিমনা, সৌভাগ্য আৰু বহু সম্পত্তি আছিল, আৰু তেওঁ জ্ঞান, মতামত আৰু চৰকাৰৰ ক্ষেত্ৰত নিপুণ, জ্ঞানী, দাৰ্শনিক আছিল আৰু তেওঁ ষাঠিগৰাকী মহিলাক বিয়া কৰাইছিল আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকৰে বাবে এটা দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিছিল।
৪ কিন্তু এই সকলোবোৰৰ লগত তেওঁৰ কোনো সন্তান নাছিল। এই মহিলাসকলৰ ভিতৰত, যিসকল তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব পাৰে।
৫ আৰু এই কাৰণে তেওঁ অতি দুখী হৈছিল আৰু এদিন তেওঁ জ্যোতিষী আৰু বিদ্বান আৰু যাদুকৰীসকলক একত্ৰিত কৰি তেওঁলোকৰ অৱস্থা আৰু তেওঁৰ বন্ধ্যাত্বৰ বিষয়টো বুজাই দিছিল।
৬ আৰু তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, 'যা, দেৱতাসকলৰ ওচৰত বলিদান কৰা আৰু তেওঁলোকক অনুৰোধ কৰা, যাতে তেওঁলোকে আপোনাক এটা ল'ৰাৰ যোগান ধৰিব পাৰে।'
7 তেওঁলোকে কোৱাৰ দৰে কৰি তেওঁ মূৰ্তিবোৰক বলিদান দিলে আৰু অনুৰোধ আৰু অনুৰোধ আৰু অনুৰোধ কৰি তেওঁলোকক অনুৰোধ কৰিলে।
৮ তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক এষাৰ কথাও উত্তৰ নিদিলে। আৰু তেওঁ দুখী আৰু হতাশ হৈ গুচি গ'ল, হৃদয়ত দুখ লৈ গুচি গ'ল।
৯ আৰু তেওঁ উভতি আহি সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰক অনুৰোধ কৰিলে আৰু বিশ্বাস কৰিলে, হৃদয়ত জ্বলি থকাকৈ অনুৰোধ কৰিলে, 'হে সৰ্ব্বোপৰি ঈশ্বৰ, হে আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ সৃষ্টিকৰ্তা, হে সকলো সৃষ্টিৰ সৃষ্টিকৰ্তা!
১০ মই তোমাক অনুৰোধ কৰিছোঁ যে মোক এটা ল'ৰা দিয়ক, যাতে তেওঁৰ দ্বাৰা মই সান্ত্বনা পাওঁ যাতে তেওঁ মোৰ স্বাস্থ্যৰ সময়ত উপস্থিত থাকে, যাতে তেওঁ মোৰ চকু মুদি মোক সমাধিস্থ কৰিব পাৰে।'
১১ তেতিয়া তেওঁৰ ওচৰলৈ এটা মাত আহিল, 'তুমি যেনেকৈ প্ৰথমে খোদিত মূৰ্তিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি সেইবিলাকক বলিদান দিলে, এই কাৰণে তুমি আজীৱন নিঃসন্তান হৈ থাকিবা।
১২ কিন্তু তোমাৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নদনক লৈ তেওঁক তোমাৰ সন্তান কৰি লোৱা আৰু তেওঁক তোমাৰ শিক্ষা আৰু তোমাৰ ভাল প্ৰজনন শিকোৱা, আৰু তোমাৰ মৃত্যুৰ সময়ত তেওঁ তোমাক কবৰ দিব।'
১৩ তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনক লৈ গ'ল, যিজনে অলপ স্তনপান কৰাইছিল। আৰু তেওঁ আঠগৰাকী তিতা নাৰ্চৰ হাতত গতাই দিলে, যাতে তেওঁলোকে তেওঁক গাখীৰ খুৱাই ডাঙৰ-দীঘল কৰিব পাৰে।
১৪ তেওঁলোকে তেওঁক ভাল খাদ্য আৰু কোমল প্ৰশিক্ষণ আৰু ৰেচমৰ কাপোৰ আৰু বেঙুনীয়া আৰু ৰঙা ৰঙৰ কাপোৰেৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে। আৰু তেওঁ ৰেচমৰ চোফাত বহি আছিল।
১৫ আৰু যেতিয়া নাদনে ডাঙৰ হৈ ওখ দেৱদাৰুৰ দৰে গুলী মাৰি খোজ কাঢ়িছিল, তেতিয়া তেওঁ তেওঁক ভাল আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু লিখনী আৰু বিজ্ঞান আৰু দৰ্শন শিকাইছিল।
১৬ বহু দিনৰ পাছত ৰজা চনাখৰীবে হাইকাৰৰ ফালে চাই দেখিলে যে তেওঁ অতি বুঢ়া হৈ গৈছে আৰু তদুপৰি তেওঁক ক'লে।
১৭ 'হে মোৰ সন্মানীয় বন্ধু, নিপুণ, বিশ্বাসযোগ্য, জ্ঞানী, ৰাজ্যপাল, মোৰ সম্পাদক, মোৰ ৱজিৰ, মোৰ চ্যান্সেলৰ আৰু পৰিচালক; নিশ্চয় তুমি বৰ বুঢ়া আৰু বছৰ ওজন কৰা; আৰু এই জগতৰ পৰা তোমাৰ বিদায় ওচৰ চাপিব লাগিব।

১৮ তোমাৰ পিছত মোৰ সেৱাত কোনে স্থান পাব, মোক কোৱা।' আৰু হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু, তোমাৰ মূৰটো চিৰকাল জীয়াই থাকক! তাতে নদন মোৰ ভনীয়েকৰ ল'ৰা, মই তাক মোৰ সন্তান কৰি লৈছো।
১৯ মই তেওঁক ডাঙৰ-দীঘল কৰি মোৰ জ্ঞান আৰু মোৰ জ্ঞান শিকাইছো।'
২০ ৰজাই তেওঁক ক'লে, 'হে হাইকাৰ! তেওঁক মোৰ সন্মুখলৈ আনিব, যাতে মই তেওঁক দেখা পাওঁ, আৰু যদি মই তেওঁক উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰোঁ, তেন্তে তেওঁক তোমাৰ ঠাইত ৰাখক; আৰু তুমি জিৰণি ল'বলৈ আৰু জীৱনৰ বাকী সময়খিনি মধুৰ বিশ্ৰামত জীয়াই থাকিবলৈ যাবা।'
২১ তেতিয়া হাইকাৰে গৈ নিজৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনক উপহাৰ দিলে। আৰু তেওঁ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাইছিল আৰু তেওঁক ক্ষমতা আৰু সন্মান কামনা কৰিছিল।
২২ তেওঁ তেওঁৰ ফালে চাই তেওঁক প্ৰশংসা কৰিলে আৰু তেওঁৰ ওপৰত আনন্দিত হ'ল আৰু হাইকাৰক ক'লে, 'হে হাইকাৰ এইজন তোমাৰ পুত্ৰ নেকি? ভগৱানে যাতে তেওঁক ৰক্ষা কৰে তাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা। আৰু তুমি মোৰ আৰু মোৰ পিতৃ ছাৰহাদুমৰ যেনেকৈ সেৱা কৰিলা, তেনেকৈয়ে তোমাৰ এই ল'ৰাটোৱে মোৰ সেৱা কৰক আৰু মোৰ কাম, মোৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু মোৰ ব্যৱসায় পূৰণ কৰক, যাতে মই তেওঁক সন্মান কৰিব পাৰো আৰু তোমাৰ কাৰণে তেওঁক শক্তিশালী কৰি তুলিব পাৰো।'
২৩ আৰু হাইকাৰে ৰজাক প্ৰণাম কৰি ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু ৰজা, তোমাৰ মূৰটো চিৰকাল জীয়াই থাকক! মই তোমাৰ পৰা বিচাৰো যে তুমি মোৰ ল'ৰা নদনৰ প্ৰতি ধৈৰ্য্য ধৰিবা আৰু তেওঁৰ ভুলবোৰ ক্ষমা কৰি দিবা যাতে তেওঁ তোমাৰ সেৱা কৰিব পাৰে।'
২৪ তেতিয়া ৰজাই তেওঁক শপত খালে যে তেওঁ তেওঁক নিজৰ প্ৰিয় আৰু বন্ধুৰ ভিতৰত আটাইতকৈ শক্তিশালী কৰি তুলিব আৰু তেওঁ সকলো সন্মান আৰু সন্মানেৰে তেওঁৰ লগত থাকিব। আৰু হাত দুখন চুমা খাই বিদায় দিলে।
২৫ পাছত তেওঁ নাদনক ধৰিলে। ভনীয়েকৰ পুত্ৰক লগত লৈ পাৰ্লাৰত বহিবলৈ দিলে আৰু ৰাতি দিনে তেওঁক শিকাবলৈ ধৰিলে যেতিয়ালৈকে তেওঁ পিঠা-পানীতকৈ প্ৰজ্ঞা আৰু জ্ঞানেৰে বেছিকৈ ঠেলি নিদিলে।

অধ্যায় 2

প্ৰাচীন দিনৰ এটা "দুখীয়া ৰিচাৰ্ডৰ পঞ্জিকা"। ধন, নাৰী, সাজ-পোছাক, ব্যৱসায়, বন্ধু-বান্ধৱী সম্পৰ্কে মানুহৰ আচৰণৰ অমৰ নিয়ম। বিশেষকৈ আকৰ্ষণীয় প্ৰবাদ ১২, ১৭, ২৩, ৩৭, ৪৫, ৪৭ পদত পোৱা যায়।৬৩ পদক আজিৰ কিছুমান কুৎসিততাৰ সৈতে তুলনা কৰক।
১ এইদৰে তেওঁ তেওঁক শিক্ষা দি ক'লে, 'হে মোৰ ল'ৰা! মোৰ ভাষণ শুনা আৰু মোৰ পৰামৰ্শ মানি চলক আৰু মই কোৱা কথাবোৰ মনত ৰাখিব।
২ হে মোৰ পুত্ৰ! যদি তুমি কোনো কথা শুনা, তেন্তে সেইটো তোমাৰ হৃদয়ত মৰি যাওক, আৰু আনক প্ৰকাশ নকৰিবা, যাতে সেয়া জীয়া কয়লা হৈ তোমাৰ জিভা জ্বলাই তোমাৰ শৰীৰত বিষৰ সৃষ্টি নকৰে, আৰু তুমি নিন্দা লাভ কৰা, আৰু ঈশ্বৰৰ আগত লজ্জিত হোৱা আৰু মানুহ.
৩ হে মোৰ পুত্ৰ! যদি আপুনি কোনো খবৰ শুনিছে, তেন্তে তাক বিয়পাই নিদিব; আৰু যদি আপুনি কিবা দেখিছে, তেন্তে তাক নক'বা।"
৪ হে মোৰ পুত্ৰ! শ্ৰোতাৰ বাবে তোমাৰ বাকপটুতা সহজ কৰি তোলক, আৰু উত্তৰ দিবলৈ খৰখেদা নকৰিবা।
৫ হে মোৰ পুত্ৰ! যেতিয়া তুমি কোনো কথা শুনা, তেতিয়া তাক লুকুৱাব নালাগে।
৬ হে মোৰ পুত্ৰ! বন্ধ কৰা গাঁঠি এটা ঢিলা নকৰিবা, বান্ধি খুলিব নালাগে, আৰু ঢিলা গাঁঠি এটাও ঢিলা নকৰিবা।
৭ হে মোৰ পুত্ৰ! বাহ্যিক সৌন্দৰ্য্যক লোভ নকৰিবা, কিয়নো ই ক্ষীণ হৈ যায় আৰু অদৃশ্য হৈ যায়, কিন্তু সন্মানজনক স্মৃতি গোটেই দিনলৈকে থাকে।
৮ হে মোৰ পুত্ৰ! কোনো মূৰ্খ মহিলাই তোমাক নিজৰ কথাৰে প্ৰতাৰণা নকৰিবা, নহ'লে তুমি মৃত্যুৰ ভিতৰত আটাইতকৈ দুখজনক মৃত্যুবৰণ কৰা আৰু তুমি ফান্দত নপৰালৈকে তাই তোমাক জালত আবদ্ধ কৰি ৰাখিবা।
৯ হে মোৰ ল'ৰা! সাজ-পোছাক আৰু মলমৰ দ্বাৰা কুৎসিত নাৰীক কামনা নকৰিব, যিগৰাকী নিজৰ আত্মাত ঘৃণনীয় আৰু মূৰ্খ। যদি তুমি তোমাৰ যিকোনো বস্তু তাইক দিবা, বা তোমাৰ হাতত থকা বস্তু তাইৰ হাতত তুলি দিয়া আৰু তাই তোমাক পাপত প্ৰলোভিত কৰে, আৰু ঈশ্বৰে তোমাৰ ওপৰত ক্ৰোধ কৰে।
১০ হে মোৰ ল'ৰা! আলমণ্ড গছৰ দৰে নহ'ব, কিয়নো ই সকলো গছৰ আগত পাত ওলায় আৰু সকলোৰে পিছত খাব পৰা ফল দিয়ে, কিন্তু সকলো গছৰ আগত খাব পৰা ফল ওলোৱা আৰু সকলোৰে পিছত পাত ওলোৱা তুঁহ গছৰ দৰে হওক।
১১ হে মোৰ ল'ৰা! মূৰটো তললৈ নমাই থওক, আৰু মাতটো কোমল কৰক, আৰু সৌজন্যশীল হওক, আৰু সৰল পথত চলি যাওক, আৰু মূৰ্খ নহ'ব। আৰু হাঁহিওঁতে মাত উঠাব নালাগে কাৰণ ডাঙৰ মাতেৰে যদি ঘৰ নিৰ্মাণ কৰা হ'লহেঁতেন, তেন্তে গাধটোৱে প্ৰতিদিনে বহু ঘৰ সাজিলেহেঁতেন; আৰু যদি শক্তিৰ দ্বাৰাই নাঙলখন চলোৱা হ'লহেঁতেন, তেন্তে উটৰ কান্ধৰ তলৰ পৰা নাঙলখন কেতিয়াও আঁতৰাই নিদিলেহেঁতেন।
১২ হে ম পুত্ৰ! জ্ঞানী মানুহৰ লগত শিল আঁতৰোৱাটোৱেই দুখী মানুহৰ লগত মদ খোৱাতকৈ ভাল।
১৩ হে মোৰ পুত্ৰ! ধাৰ্মিক লোকৰ সমাধিস্থলত তোমাৰ দ্ৰাক্ষাৰস ঢালি দিয়া, আৰু অজ্ঞান, তুচ্ছ লোকৰ লগত পান নকৰিবা।
১৪ হে মোৰ পুত্ৰ! ঈশ্বৰক ভয় কৰা আৰু তেওঁলোকৰ দৰে হোৱা জ্ঞানী লোকসকলৰ লগত আঁকোৱালি লোৱা, আৰু অজ্ঞানৰ ওচৰলৈ নাযাবা, যাতে তুমি তেওঁৰ নিচিনা হৈ তেওঁৰ পথ শিকিবা।
১৫ হে মোৰ ল'ৰা! যেতিয়া তুমি তোমাৰ সতীৰ্থ বা বন্ধু পাবা, তেতিয়া তেওঁক পৰীক্ষা কৰা, আৰু তাৰ পিছত তেওঁক সতীৰ্থ আৰু বন্ধু কৰি লোৱা; আৰু কোনো

পৰীক্ষা নোহোৱাকৈ তেওঁক প্ৰশংসা নকৰিবা; আৰু জ্ঞানহীন মানুহৰ লগত তোমাৰ বাক্য নষ্ট নকৰিবা।
১৬ হে মোৰ ল'ৰা! জোতা এটা তোমাৰ ভৰিত থাকিলে, তাৰ লগত কাঁইটত খোজ কাঢ়িব, আৰু তোমাৰ পুত্ৰ আৰু তোমাৰ ঘৰ আৰু সন্তানৰ বাবে পথ বনাওক, আৰু তোমাৰ জাহাজখন সাগৰ আৰু তাৰ ঢৌত যোৱাৰ আগতে আৰু ডুব যোৱাৰ আগতে টান কৰি লওক আৰু তেওঁ নোৱাৰে সংৰক্ষণ কৰা হৈছে।
১৭ হে মোৰ পুত্ৰ! যদি ধনী মানুহে সাপ খায়, তেন্তে কয়,--"তেওঁৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰাই," আৰু যদি কোনো দুখীয়াই সাপ খায়, তেন্তে মানুহে কয়, "তেওঁৰ ভোকৰ পৰা।"
১৮ হে মোৰ ল'ৰা! তেওঁ তোমাৰ দৈনন্দিন আহাৰ আৰু তোমাৰ সম্পত্তিত সন্তুষ্ট হয়, আৰু আনৰ বস্তুৰ লোভ নকৰে।
১৯ হে মোৰ ল'ৰা! মূৰ্খৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া নহ'বা, আৰু তেওঁৰ লগত পিঠা নাখাব, আৰু আপোনাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ দুৰ্যোগত আনন্দ নকৰিবা।" যদি তোমাৰ শত্ৰুৱে তোমাৰ ওপৰত অন্যায় কৰে, তেন্তে তেওঁক দয়া কৰা।
২০ হে মোৰ ল'ৰা! ঈশ্বৰক ভয় কৰা মানুহক তুমি তেওঁক ভয় কৰা আৰু তেওঁক সন্মান কৰা।
২১ হে মোৰ ল'ৰা! অজ্ঞান মানুহ পৰি উজুটি খায় আৰু জ্ঞানী মানুহ উজুটি খালেও জোকাৰি নাযায় আৰু পৰিলেও সোনকালে উঠি যায়, আৰু অসুস্থ হ'লে নিজৰ জীৱনৰ যত্ন ল'ব পাৰে। কিন্তু অজ্ঞান, মূৰ্খ মানুহজনৰ কথা ক'বলৈ গ'লে, তেওঁৰ ৰোগৰ বাবে কোনো ঔষধ নাই।
২২ হে মোৰ পুত্ৰ! যদি কোনো মানুহে তোমাৰ ওচৰলৈ যায়, যি তোমাৰ নিজতকৈ নীচ, তেন্তে তেওঁক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি যাওক আৰু থিয় হৈ থাকিব, আৰু যদি তেওঁ তোমাৰ প্ৰতিশোধ দিব নোৱাৰে, তেন্তে তেওঁৰ প্ৰভুৱে তোমাক তেওঁৰ প্ৰতিশোধ দিব।
২৩ হে মোৰ পুত্ৰ! তোমাৰ পুত্ৰক মাৰপিট নকৰিবা, কিয়নো তোমাৰ পুত্ৰৰ কুঁহিয়াৰ খোৱাটো বাৰীত গোবৰৰ দৰে, আৰু পাৰ্চৰ মুখ বান্ধি ৰখাৰ দৰে, আৰু জন্তুৰ বান্ধোনৰ দৰে আৰু দুৱাৰত বন্ধনৰ দৰে।
২৪ হে মোৰ পুত্ৰ! তোমাৰ পুত্ৰক দুষ্টতাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা আৰু তোমাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰি মানুহৰ মাজত তোমাক অৱজ্ঞা কৰাৰ আগতে তেওঁক আচাৰ-ব্যৱহাৰ শিকাব আৰু তুমি ৰাজপথ আৰু সভাত মূৰ ওলোমাই থোৱা আৰু তেওঁৰ কুকৰ্মৰ কু-কৰ্মৰ শাস্তি পোৱাৰ আগতে তেওঁক আচাৰ-ব্যৱহাৰ শিকা।
২৫ হে মোৰ ল'ৰা! তোমাক আগৰ ছালৰ চৰ্বিযুক্ত মোটা গৰু আৰু খুৰাৰে ডাঙৰ গাধ দিয়া, আৰু ডাঙৰ শিং থকা গৰু নাপাবা, আৰু কৌশলী মানুহৰ লগত বন্ধুত্ব নকৰিবা, আৰু তুমি কৰা সকলো কামৰ বাবে কাজিয়া কৰা দাস বা চোৰ দাসী নাপাবা তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁলোকে ধ্বংস কৰিব।
২৬ হে মোৰ পুত্ৰ! তোমাৰ পিতৃ-মাতৃয়ে তোমাক অভিশাপ নিদিব, আৰু প্ৰভুৱে তেওঁলোকৰ ওপৰত সন্তুষ্ট হওক; কিয়নো কোৱা হৈছে, "যি জনে নিজৰ পিতৃ বা মাকক তুচ্ছজ্ঞান কৰে, তেওঁ মৃত্যুৰ দৰে মৰি যাওক (মই পাপৰ মৃত্যুক বুজাইছোঁ); আৰু যিয়ে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক সন্মান কৰে, তেওঁ নিজৰ দিন আৰু আয়ুস দীঘলীয়া কৰিব আৰু ভাল সকলো দেখিব।" " "
২৭ হে মোৰ পুত্ৰ! অস্ত্ৰ অবিহনে বাটত খোজ কাঢ়ি নাযাবা, কিয়নো শত্ৰুৱে কেতিয়া তোমাক সাক্ষাৎ কৰিব পাৰে, তাৰ বাবে তুমি নাজানা।
২৮ হে মোৰ পুত্ৰ! উদং পাতবিহীন গছৰ নিচিনা নহব, কিন্তু তাৰ পাত আৰু ডালেৰে ঢাকি থোৱা গছৰ দৰে হওক; কিয়নো যিজনৰ পত্নী বা সন্তান নাই, তেওঁ জগতত অপমানিত হয় আৰু তেওঁলোকৰ দ্বাৰা ঘৃণিত হয়, পাতহীন আৰু নিষ্ফল গছৰ দৰে।
২৯ হে মোৰ ল'ৰা! বাটৰ দাঁতিত থকা ফলমূল গছৰ নিচিনা হওক, যাৰ ফল পাৰ হৈ যোৱা সকলোৱে খায় আৰু মৰুভূমিৰ জন্তুবোৰে তাৰ ছাঁত জিৰণি লৈ তাৰ পাত খায়।
৩০ হে মোৰ ল'ৰা! নিজৰ বাটৰ পৰা বিচৰণ কৰা প্ৰতিটো ভেড়া আৰু ইয়াৰ সংগী পহুৰ খাদ্য হৈ পৰে।
৩১ হে মোৰ ল'ৰা! "মোৰ প্ৰভু মূৰ্খ আৰু মই জ্ঞানী" বুলি নকওক আৰু অজ্ঞানতা আৰু মূৰ্খামিৰ কথা নকওক, যাতে আপুনি তেওঁৰ দ্বাৰা তুচ্ছজ্ঞান নহয়।
৩২ হে মোৰ পুত্ৰ! যিসকল দাসক তেওঁলোকৰ প্ৰভুৱে কয়, "আমাৰ পৰা আঁতৰি যোৱা" তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন নহ'ব, কিন্তু যিসকলৰ ওচৰত তেওঁলোকে কয়, "আমাৰ ওচৰলৈ আহক" তেওঁলোকৰ মাজৰ এজন হওক।
৩৩ হে মোৰ পুত্ৰ! আপোনাৰ দাসক তেওঁৰ সংগীৰ সন্মুখত আদৰ নকৰিবা, কিয়নো আপুনি নাজানে যে শেষত তেওঁলোকৰ কোনটো আপোনাৰ বাবে বেছি মূল্যৱান হ'ব।
৩৪ হে মোৰ ল'ৰা! তোমাক সৃষ্টি কৰা তোমাৰ প্ৰভুক ভয় নকৰিবা, যাতে তেওঁ তোমাৰ ওচৰত মৌন হৈ নাথাকে।
৩৫ হে মোৰ ল'ৰা! তোমাৰ বাক্য সুন্দৰ কৰা আৰু তোমাৰ জিভা মধুৰ কৰা; আৰু তোমাৰ সঙ্গীক তোমাৰ ভৰিত ভৰি দিবলৈ নিদিবা, নহ'লে তেওঁ তোমাৰ বুকুত আন কোনো সময়ত ভৰি দিব।
৩৬ হে মোৰ ল'ৰা! যদি তুমি কোনো জ্ঞানী মানুহক প্ৰজ্ঞাৰ বাক্যৰে প্ৰহাৰ কৰে, তেন্তে সেই কথাই তেওঁৰ বুকুত সূক্ষ্ম লাজৰ দৰে আত্মগোপন কৰিব; কিন্তু যদি তুমি অজ্ঞানক লাঠিৰে মোহাৰিবা তেন্তে তেওঁ বুজি নাপাব আৰু শুনাও নাপাব।
৩৭ হে মোৰ পুত্ৰ! যদি আপুনি কোনো জ্ঞানী মানুহক আপোনাৰ প্ৰয়োজনৰ বাবে পঠায়, তেন্তে তেওঁক বহু আদেশ নিদিব, কিয়নো তেওঁ আপোনাৰ ইচ্ছামতে আপোনাৰ ব্যৱসায় কৰিব; তেওঁক আদেশ দিয়ক, তেওঁ তোমাৰ ইচ্ছামতে নকৰে। যদি তেওঁলোকে তোমাক ব্যৱসায়ৰ বাবে পঠিয়াই দিয়ে, তেন্তে সোনকালে সেইটো পূৰণ কৰিবলৈ খৰখেদা কৰক।
৩৮ হে মোৰ পুত্ৰ! কোনো মানুহৰ শত্ৰুক নিজতকৈ শক্তিশালী নকৰিবা, কিয়নো তেওঁ তোমাৰ জোখ ল'ব আৰু তোমাৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ ল'ব।"
৩৯ হে মোৰ ল'ৰা! তোমাৰ বস্তুবোৰ তেওঁলোকৰ হাতত তুলি দিয়াৰ আগতে তোমাৰ পুত্ৰ আৰু দাসক পৰীক্ষা

কৰা, যাতে তেওঁলোকে সেইবোৰ হেৰুৱাব নোৱাৰে; কাৰণ পূৰ্ণ হাত থকা জনক জ্ঞানী বুলি কোৱা হয়, যদিও তেওঁ মূৰ্খ আৰু অজ্ঞান হয় আৰু যাৰ খালী হাত আছে তেওঁক ঋষিৰ ৰাজকুমাৰ হ'লেও দুখীয়া, অজ্ঞান বুলি কোৱা হয়।

৪০ হে মোৰ ল'ৰা! মই এটা কলচিন্থ খালোঁ, আৰু এলোজ গিলিলোঁ, আৰু দৰিদ্ৰতা আৰু অভাৱতকৈ তিতা একোৱেই পোৱা নাই।

৪১ হে মোৰ পুত্ৰ! আপোনাৰ পুত্ৰক মিতব্যয়ীতা আৰু ভোক শিকাওক, যাতে তেওঁ নিজৰ ঘৰ পৰিচালনাত ভাল কাম কৰিব পাৰে।

৪২ হে মোৰ পুত্ৰ! অজ্ঞানীক জ্ঞানী মানুহৰ ভাষা শিকাব নালাগে, কিয়নো ই তেওঁৰ বাবে বোজা হ'ব।

৪৩ হে মোৰ পুত্ৰ! বন্ধুৰ আগত তোমাৰ অৱস্থা প্ৰদৰ্শন নকৰিবা, যাতে তুমি তেওঁৰ দ্বাৰা তুচ্ছজ্ঞান কৰা নহয়।

৪৪ হে মোৰ ল'ৰা! চকুৰ অন্ধতাতকৈ হৃদয়ৰ অন্ধতা অধিক ভয়ানক, কাৰণ চকুৰ অন্ধতাক অলপ অলপকৈ পৰিচালিত হ'ব পাৰে, কিন্তু হৃদয়ৰ অন্ধতাক পৰিচালিত নহয়, আৰু ই পোন পথ এৰি বেঁকাকৈ যায় পথ.

৪৫ হে মোৰ ল'ৰা! মানুহৰ ভৰিৰে উজুটি খোৱাটো জিভাৰে উজুটি খোৱাতকৈ ভাল।

৪৬ হে মোৰ ল'ৰা! দূৰৈত থকা অধিক উৎকৃষ্ট ভাইতকৈ ওচৰত থকা বন্ধুৱেই ভাল।

৪৭ হে মোৰ পুত্ৰ! সৌন্দৰ্য্য ম্লান হয় কিন্তু শিক্ষণ স্থায়ী হয়, আৰু জগতখন কমি যায় আৰু অসাৰ হৈ পৰে, কিন্তু ভাল নাম অসাৰ নহয় আৰু কমি নাযায়।

৪৮ হে মোৰ পুত্ৰ! যিজনৰ বিশ্ৰাম নাই, তেওঁৰ মৃত্যু তেওঁৰ জীৱনতকৈ ভাল আছিল; আৰু গানৰ শব্দতকৈ কান্দোনৰ শব্দ ভাল; কিয়নো তেওঁলোকৰ মাজত যদি ঈশ্বৰৰ ভয় থাকে, তেন্তে গান আৰু আনন্দৰ শব্দতকৈ দুখ আৰু কান্দোন ভাল।

৪৯ হে মোৰ সন্তান! তোমাৰ হাতত বেংৰ উৰু তোমাৰ ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ পাত্ৰত থকা হাঁহতকৈ ভাল; আৰু দূৰৈৰ গৰুতকৈ তোমাৰ ওচৰৰ ভেড়া ভাল; আৰু উৰি যোৱা হাজাৰ চৰাইতকৈ তোমাৰ হাতত থকা এটা চৰাই ভাল; আৰু যি দৰিদ্ৰতাই গোট খায়, সেয়া বহু খাদ্যৰ সিঁচৰতিতকৈ ভাল; আৰু মৰা সিংহতকৈ জীৱিত শিয়াল ভাল; আৰু এক পাউণ্ড ধনতকৈ এক পাউণ্ড ঊল ভাল, মই সোণ আৰু ৰূপ মানে; কিয়নো সোণ আৰু ৰূপ মাটিত লুকাই আছে আৰু ঢাকি থোৱা আছে, আৰু দেখা পোৱা নাযায়; কিন্তু ঊল বজাৰত থাকি দেখা যায় আৰু পিন্ধাজনৰ বাবে ই এক সৌন্দৰ্য্য।

৫০ হে মোৰ ল'ৰা! সিঁচৰতি হৈ থকা সৌভাগ্যতকৈ সৰু সৌভাগ্যই ভাল।

৫১ হে মোৰ পুত্ৰ! মৰা দুখীয়াতকৈ জীৱিত কুকুৰ ভাল।

৫২ হে মোৰ পুত্ৰ! পাপত মৃত ধনী মানুহতকৈ সৎ কাম কৰা দুখীয়াই ভাল।

৫৩ হে মোৰ পুত্ৰ! আপোনাৰ হৃদয়ত এটা কথা ৰাখক, আৰু সেয়া আপোনাৰ বাবে বহুত হ'ব, আৰু সাৱধান হওক হেৰুৱাই আপুনি আপোনাৰ বন্ধুৰ গোপন কথা প্ৰকাশ কৰক।

৫৪ হে মোৰ পুত্ৰ! অন্তৰেৰে পৰামৰ্শ নোলোৱালৈকে তোমাৰ মুখৰ পৰা এটা বাক্যও ওলাই নাযাব। আৰু কাজিয়া কৰা ব্যক্তিৰ মাজত থিয় নহ'ব, কিয়নো বেয়া কথাৰ পৰা কাজিয়া হয়, আৰু কাজিয়াৰ পৰা যুদ্ধ হয়, আৰু যুদ্ধৰ পৰা যুদ্ধ হয়, আৰু তুমি সাক্ষ্য দিবলৈ বাধ্য হ'বা; কিন্তু তাৰ পৰা দৌৰি নিজে বিশ্ৰাম লোৱা।

৫৫ হে মোৰ পুত্ৰ! নিজতকৈ শক্তিশালী মানুহক সহ্য নকৰিবা, কিন্তু ধৈৰ্য্যশীল আত্মা, সহনশীলতা আৰু সৎ আচৰণ লাভ কৰা, কিয়নো ইয়াতকৈ উত্তম আৰু একোৱেই নাই।

৫৬ হে মোৰ পুত্ৰ! তোমাৰ প্ৰথম বন্ধুক ঘৃণা নকৰিবা, কিয়নো দ্বিতীয়জন স্থায়ী নহ'বও পাৰে।

৫৭ হে মোৰ পুত্ৰ! তেওঁৰ দুখত দুখীয়াক ওচৰলৈ যাওক আৰু চুলতানৰ সান্নিধ্যত তেওঁৰ বিষয়ে কওক আৰু তেওঁক সিংহৰ মুখৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ আপোনাৰ অধ্যৱসায় কৰক।

৫৮ হে মোৰ পুত্ৰ! তোমাৰ শত্ৰুৰ মৃত্যুত আনন্দ নকৰিবা, কিয়নো অলপ সময়ৰ পিছত তুমি তেওঁৰ ওচৰ-চুবুৰীয়া হ'বা, আৰু যি জনে তোমাক উপহাস কৰে, তেওঁক তুমি সন্মান আৰু সন্মান কৰা আৰু আগতীয়াকৈ তেওঁৰ লগত সম্ভাষণ জনোৱা।

৫৯ হে মোৰ ল'ৰা! যদি স্বৰ্গত পানী থিয় হৈ থাকে, আৰু ক'লা কাউৰী বগা হৈ যায়, আৰু গন্ধক মৌৰ দৰে মিঠা হয়, তেন্তে অজ্ঞান মানুহ আৰু মূৰ্খবোৰে বুজিব পাৰে আৰু জ্ঞানী হ'ব পাৰে।

৬০ হে মোৰ ল'ৰা! যদি তুমি জ্ঞানী হ'ব বিচাৰা, তেন্তে তোমাৰ জিভাক মিছা কথা কোৱাৰ পৰা আৰু তোমাৰ হাতখন চুৰি কৰাৰ পৰা আৰু তোমাৰ চকুক বেয়া দেখাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা; তেতিয়া তোমাক জ্ঞানী বুলি কোৱা হ'ব।"

৬১ হে মোৰ পুত্ৰ! জ্ঞানীয়ে তোমাক দণ্ডেৰে কোবাওক, কিন্তু মূৰ্খই তোমাক মিঠা ঔষধেৰে অভিষেক নকৰিব। যৌৱনত নম্ৰ হওক আৰু বৃদ্ধ বয়সত আপুনি সন্মানিত হ'ব।

৬২ হে মোৰ পুত্ৰ! নিজৰ ক্ষমতাৰ দিনত কোনো মানুহক সহ্য নকৰিব, আৰু জলপ্লাৱনৰ দিনত নদীকো সহ্য নকৰিব।

৬৩ হে মোৰ পুত্ৰ! পত্নীৰ বিয়াত খৰখেদা নকৰিবা, কিয়নো ভাল হ'লে তাই ক'ব, 'মোৰ প্ৰভু, মোৰ বাবে ৰচনা কৰা'; আৰু যদি অসুস্থ হৈ পৰে, তেন্তে তাই তাক ৰেটিং দিব যিজন ইয়াৰ কাৰণ আছিল।

৬৪ হে মোৰ পুত্ৰ! যিয়ে সাজ-পোছাকত মাৰ্জিত, তেওঁৰ কথাত একে; আৰু যাৰ সাজ-পোছাকত নীচ চেহেৰা আছে, তেওঁৰ কথা-বতৰাতো একেই।

৬৫ হে মোৰ পুত্ৰ! যদি আপুনি চুৰি কৰিছে, তেন্তে চুলতানক জনাওক আৰু তাৰ এটা অংশ তেওঁক দিয়ক, যাতে আপুনি তেওঁৰ পৰা মুক্তি পায়, কাৰণ অন্যথা আপুনি তিক্ততা সহ্য কৰিব।

৬৬ হে মোৰ পুত্ৰ! যাৰ হাত তৃপ্ত আৰু ভৰি আছে, তেওঁৰ বন্ধু হওক, আৰু যাৰ হাত বন্ধ আৰু ভোকত আছে, তেওঁক বন্ধু নকৰিব।

৬৭ চাৰিটা কথাত ৰজা বা তেওঁৰ সৈন্যই নিৰাপদ হ'ব নোৱাৰে: ৱজিৰৰ দ্বাৰা অত্যাচাৰ, আৰু বেয়া চৰকাৰ,

আৰু ইচ্ছাৰ বিকৃতি, আৰু প্ৰজাৰ ওপৰত অত্যাচাৰ; আৰু লুকুৱাব নোৱাৰা চাৰিটা কথা: বিচক্ষণ, মূৰ্খ, ধনী আৰু দৰিদ্ৰ।'

অধ্যায় 3

অহিকাৰে ৰাজ্যৰ কাম-কাজত সক্ৰিয় অংশগ্ৰহণৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। তেওঁ নিজৰ সম্পত্তি নিজৰ প্ৰতাৰক ভতিজাৰ হাতত তুলি দিয়ে। এজন কৃতজ্ঞতাহীন অপচয়কাৰীয়ে কেনেকৈ জালিয়াতিলৈ পৰিণত হয় তাৰ আচৰিত কাহিনীটো ইয়াত দিয়া হ'ল। অহিকাৰক জটিল কৰি তোলাৰ চতুৰ চক্ৰান্তৰ ফলত তেওঁক মৃত্যুদণ্ড দিয়া হয়। আপাত দৃষ্টিত অহিকাৰৰ অন্ত।

১ হাইকাৰে এইদৰে ক'লে আৰু যেতিয়া তেওঁ নিজৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনক এই নিষেধাজ্ঞা আৰু প্ৰবাদবোৰ শেষ কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ কল্পনা কৰিলে যে তেওঁ সেই সকলোবোৰ ৰক্ষা কৰিব, আৰু তেওঁ নাজানিলে যে তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ তেওঁক ক্লান্তি আৰু অৱজ্ঞা আৰু উপহাস প্ৰদৰ্শন কৰিছে।

২ তাৰ পাছত হাইকাৰে নিজৰ ঘৰত বহি নিজৰ সকলো সম্পত্তি, দাস, দাসী, ঘোঁৰা, গৰু, আৰু তেওঁৰ হাতত থকা আৰু লাভ কৰা সকলো বস্তু নাদনৰ হাতত তুলি দিলে; আৰু নিবিদা আৰু নিষেধাজ্ঞাৰ ক্ষমতা নাদনৰ হাতত থাকি গ'ল।

৩ আৰু হাইকাৰে নিজৰ ঘৰত জিৰণি লৈ বহিছিল আৰু মাজে মাজে হাইকাৰে গৈ ৰজাৰ ওচৰত শ্ৰদ্ধা জনাই ঘৰলৈ উভতি আহিছিল।

৪ এতিয়া যেতিয়া নাদনে জানিব পাৰিলে যে নিদেশ আৰু নিষেধাজ্ঞাৰ শক্তি তেওঁৰ নিজৰ হাতত আছে, তেতিয়া তেওঁ হাইকাৰৰ স্থিতি তুচ্ছজ্ঞান কৰিলে আৰু তেওঁক উপহাস কৰিলে আৰু যেতিয়াই তেওঁ আবিৰ্ভাৱ হ'ল, তেতিয়াই তেওঁক দোষ দি ক'লে, 'মোৰ ককা হাইকাৰ তেওঁৰ ডটেজত আছে। আৰু এতিয়া তেওঁ একো নাজানে।'

৫ আৰু তেওঁ দাস আৰু দাসীসকলক মাৰপিট কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু ঘোঁৰা আৰু উট বিক্ৰী কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁৰ ককাক হাইকাৰৰ সকলো বস্তুৰে খৰচী হ'বলৈ ধৰিলে।

৬ হাইকাৰে যেতিয়া দেখিলে যে তেওঁৰ দাস বা নিজৰ ঘৰৰ প্ৰতি কোনো দয়া নাই, তেতিয়া তেওঁ উঠি তেওঁক নিজৰ ঘৰৰ পৰা খেদি পঠিয়ালে আৰু ৰজাক জনাবলৈ পঠিয়াই দিলে যে তেওঁ নিজৰ সম্পত্তি আৰু নিজৰ জীৱ-জন্তু সিঁচৰতি কৰি পেলাইছে।

৭ ৰজাই উঠি নাদনক মাতি ক'লে, 'হাইকাৰ সুস্থ হৈ থকাৰ সময়ত কোনেও তেওঁৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত, তেওঁৰ ঘৰৰ ওপৰত, তেওঁৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত কোনোৱে শাসন কৰিব নোৱাৰিব।'

৮ নদনৰ হাত তেওঁৰ ককাক হাইকাৰ আৰু তেওঁৰ সকলো সম্পত্তিৰ পৰা আঁতৰাই লোৱা হ'ল আৰু ইয়াৰ মাজতে তেওঁ ভিতৰলৈ নাযায় বা বাহিৰলৈ নাযায় আৰু তেওঁক সম্ভাষণ নিদিলে।

৯ তেতিয়া হাইকাৰে তেওঁৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনৰ লগত কৰা পৰিশ্ৰমৰ পৰা অনুতাপ কৰিলে আৰু তেওঁ অতি দুখী হৈ থাকিল।

১০ নদনৰ বেনুজাৰদন নামৰ এজন সৰু ভাই আছিল, গতিকে হাইকাৰে নাদনৰ ঠাইত তেওঁক নিজৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁক ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে আৰু তেওঁক অতি সন্মানেৰে সন্মান কৰিলে। পাছত তেওঁ নিজৰ সকলো সম্পত্তি তেওঁৰ হাতত তুলি দিলে আৰু তেওঁক নিজৰ ঘৰৰ অধিপতি কৰিলে।

১১ নদনে যেতিয়া ঘটিল সেই কথা জানিব পাৰিলে, তেতিয়া তেওঁ ঈৰ্ষা আৰু ঈৰ্ষাত আকৰ্ষিত হ'ল আৰু তেওঁক প্ৰশ্ন কৰা প্ৰতিজনৰ ওচৰত অভিযোগ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁৰ ককাক হাইকাৰক উপহাস কৰি ক'লে, 'মোৰ ককাই মোক নিজৰ ঘৰৰ পৰা খেদি পঠিয়াইছে আৰু খেদিছে মোৰ ভাইক মোতকৈ বেছি পছন্দ কৰিলে, কিন্তু যদি সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰে মোক ক্ষমতা দিয়ে, তেন্তে মই তেওঁৰ ওপৰত হত্যাৰ দুৰ্ভাগ্য আনিম।'

১২ তেতিয়া নাদনে তেওঁৰ কাৰণে উজুটি খোৱাৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি থাকিল। কিছু সময়ৰ পাছত নাদনে মনতে সেই কথা ওলোটা কৰি পাৰস্যৰ ৰজা জ্ঞানী শ্বাহৰ পুত্ৰ আকিচলৈ এইদৰে পত্ৰ লিখিলে।

১৩ 'হে মহান ৰজা, অচূৰ আৰু নীনবিৰ ৰজা চেনাহেৰীব আৰু তেওঁৰ ৱজিৰ আৰু তেওঁৰ সচিব হাইকাৰৰ পৰা শান্তি আৰু স্বাস্থ্য আৰু শক্তি আৰু সন্মান তোমাৰ ওচৰত! তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত পেঞ্চ হওক।

১৪ আৰু এই পত্ৰখন যেতিয়া তোমাৰ ওচৰ পালে, যদি তুমি উঠি নিচৰিনৰ সমভূমি, অচূৰ আৰু নীনবিলৈ দ্ৰুতগতিত যাবা, তেন্তে মই যুদ্ধবিহীন আৰু যুদ্ধৰ সাজ-সজ্জা নোহোৱাকৈ তোমাৰ হাতত ৰাজ্য অৰ্পণ কৰিম।'

১৫ আৰু মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণলৈ হাইকাৰৰ নামেৰে আন এখন চিঠি লিখিলে। 'হে শক্তিশালী ৰজা, তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত শান্তি হওক!

১৬ এই পত্ৰখন তোমাৰ ওচৰ পোৱাৰ সময়ত যদি তুমি উঠি অচূৰ আৰু নীনবিলৈ নিচৰিন সমভূমিলৈ যাবা, তেন্তে মই যুদ্ধবিহীন আৰু যুদ্ধ নকৰাকৈ ৰাজ্য তোমাৰ হাতত তুলি দিম।'

১৭ নদনৰ লিখনি তেওঁৰ ককাক হাইকাৰৰ লিখনীৰ দৰে আছিল।

১৮ তাৰ পাছত তেওঁ চিঠি দুখন ভাঁজ কৰি নিজৰ ককাক হাইকাৰৰ মোহৰেৰে ছীল কৰিলে; তথাপিও তেওঁলোক ৰজাৰ ৰাজপ্ৰসাদত আছিল।

১৯ তাৰ পাছত তেওঁ গৈ ৰজাৰ পৰাও একেদৰেই তেওঁৰ ককাক হাইকাৰলৈ এখন চিঠি লিখিলে- 'মোৰ ৱজিৰ, মোৰ সচিব, মোৰ চ্যান্সেলৰ হাইকাৰলৈ শান্তি আৰু স্বাস্থ্য।

২০ হে হাইকাৰ, যেতিয়া এই চিঠি তোমাৰ ওচৰ পাব, তেতিয়া তোমাৰ লগত থকা সকলো সৈনিকক একত্ৰিত কৰি, কাপোৰ আৰু সংখ্যাত সিদ্ধ হওক আৰু পঞ্চম দিনা নিছৰিনৰ সমভূমিত মোৰ ওচৰলৈ আনিব।

২১ আৰু যেতিয়া তুমি মোক তাত তোমাৰ ওচৰলৈ অহা দেখিবা, তেতিয়া মোৰ লগত যুদ্ধ কৰিব বিচৰা শত্ৰুৰ দৰে সৈন্যবাহিনীক মোৰ বিৰুদ্ধে আগুৱাই নিব, কিয়নো

মোৰ লগত মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ দূত আছে, যাতে তেওঁলোকে আমাৰ শক্তি দেখিব পাৰে সৈন্যবাহিনী আৰু আমাক ভয় কৰক, কাৰণ তেওঁলোক আমাৰ শত্ৰু আৰু তেওঁলোকে আমাক ঘৃণা কৰে।'
২২ তাৰ পাছত তেওঁ চিঠিখনত ছীল কৰি ৰজাৰ এজন দাসে হাইকাৰলৈ পঠিয়াই দিলে। আৰু তেওঁ লিখা আনখন চিঠি লৈ ৰজাৰ আগত বিয়পাই দিলে আৰু পঢ়িলে আৰু মোহৰখন দেখুৱালে।
২৩ আৰু ৰজাই চিঠিখনত থকা কথা শুনি তেওঁ অতিশয় বিমোৰত পৰি বিমোৰত পৰিল আৰু তীব্ৰ আৰু তীব্ৰ ক্ৰোধত ক্ৰোধিত হ'ল আৰু ক'লে, 'আহ, মই মোৰ জ্ঞান দেখুৱালোঁ! হাইকাৰক মই কি কৰিলোঁ যে তেওঁ মোৰ শত্ৰুবোৰলৈ এই চিঠিবোৰ লিখিছে? তেওঁৰ প্ৰতি মোৰ উপকাৰৰ প্ৰতিদান তেওঁৰ পৰা এইটোৱেই নেকি?'
২৪ নাদনে তেওঁক ক'লে, 'হে ৰজা, দুখ নকৰিবা! আৰু খং নকৰিব, কিন্তু আমি নিছৰিনৰ সমভূমিলৈ গৈ চাওঁ যে কাহিনীটো সঁচা নে নহয়।'
২৫ তাৰ পাছত পঞ্চম দিনা নাদনে উঠি ৰজা, সৈনিক আৰু ৱজিৰক লৈ মৰুভূমিলৈ গৈ নিছৰিন সমভূমিলৈ গ'ল। আৰু ৰজাই চালে, আৰু চোৱা! হাইকাৰ আৰু সৈন্যবাহিনীক সজ্জিত কৰা হ'ল।
২৬ হাইকাৰে যেতিয়া ৰজা তাত থকা দেখিলে, তেতিয়া তেওঁ ওচৰলৈ আহি সৈন্যবাহিনীক যুদ্ধৰ দৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ আৰু চিঠিখনত পোৱাৰ দৰে ৰজাৰ বিৰুদ্ধে সাজু হৈ যুঁজিবলৈ ইংগিত দিলে, তেওঁ নাজানে যে নাদনে কি গাঁতৰ বাবে খান্দিছে তেওঁক.
২৭ ৰজাই হাইকাৰৰ কাৰ্য্য দেখি তেওঁ উদ্বিগ্নতা, ভয় আৰু বিমোৰত পৰিল আৰু অতি ক্ৰোধত ক্ৰোধিত হ'ল।
২৮ নদনে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু ৰজা, তুমি দেখিছানে! এই দুখীয়াই কি কৰিছে? কিন্তু তুমি ক্ৰোধ নকৰিবা আৰু দুখ নকৰিবা আৰু দুখ নকৰিবা, কিন্তু তোমাৰ ঘৰলৈ গৈ তোমাৰ সিংহাসনত বহি লোৱা, আৰু মই হাইকাৰক শিকলিৰে বান্ধি শিকলিৰে বান্ধি তোমাৰ ওচৰলৈ আনিম, আৰু তোমাৰ শত্ৰুক তোমাৰ পৰা কষ্ট নকৰাকৈ খেদি পঠিয়াম।'
২৯ তেতিয়া ৰজাই হাইকাৰৰ বিষয়ে ক্ৰোধিত হৈ নিজৰ সিংহাসনলৈ উভতি আহিল আৰু তেওঁৰ বিষয়ে একো নকৰিলে। আৰু নাদনে হাইকাৰৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক'লে, 'আল্লাহ, হে মোৰ ককা! ৰজাই সঁচাকৈয়ে তোমাৰ ওপৰত অতি আনন্দত আনন্দ কৰে আৰু তোমাক আজ্ঞা কৰা কাম কৰাৰ বাবে তোমাক ধন্যবাদ দিয়ে।
৩০ আৰু এতিয়া তেওঁ মোক তোমাৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছে যাতে তুমি সৈন্যসকলক তেওঁলোকৰ কৰ্তব্যৰ বাবে বিদায় দিবা আৰু পিছফালে হাত বান্ধি ভৰি দুখন বান্ধি নিজৰ ওচৰলৈ আহিবা, যাতে ফৰৌণৰ দূতসকলে এই কথা দেখা পায় আৰু ৰজা হয় তেওঁলোকৰ আৰু তেওঁলোকৰ ৰজাৰ দ্বাৰা ভয় কৰা।'
৩১ তেতিয়া হাইকাৰে উত্তৰ দি ক'লে, "শুনা মানে আজ্ঞা পালন কৰা।" তেওঁ লগে লগে উঠি হাত দুখন পিছফালে বান্ধি ভৰিৰ শিকলি বান্ধিলে।
32 নাদনে তেওঁক লৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল। আৰু যেতিয়া হাইকাৰে ৰজাৰ সান্নিধ্যত প্ৰৱেশ কৰিলে তেতিয়া তেওঁ মাটিত তেওঁৰ আগত প্ৰণাম কৰিলে, আৰু ৰজাৰ ওচৰত ক্ষমতা আৰু চিৰজীৱনৰ কামনা কৰিলে।
৩৩ তেতিয়া ৰজাই ক'লে, 'হে হাইকাৰ, মোৰ সচিব, মোৰ কামৰ ৰাজ্যপাল, মোৰ চ্যান্সেলৰ, মোৰ ৰাজ্যৰ শাসক, মোক কোৱা মই তোমাৰ কি বেয়া কাম কৰিলোঁ যে তুমি মোক এই কুৎসিত কামৰ দ্বাৰা পুৰস্কৃত কৰিলোঁ।'
34 তাৰ পাছত তেওঁলোকে তেওঁৰ লিখনিত আৰু তেওঁৰ মোহৰ লগোৱা চিঠিবোৰ তেওঁক দেখুৱালে। আৰু হাইকাৰে এই কথা দেখি তেওঁৰ অংগ-প্ৰত্যংগ কঁপি উঠিল আৰু জিভাখন একেলগে বান্ধি ল'লে, আৰু তেওঁ ভয়ত এষাৰো ক'ব নোৱাৰিলে; কিন্তু তেওঁ মূৰটো মাটিৰ ফালে ওলোমাই থৈ বোবা হৈ পৰিল।
৩৫ ৰজাই এই কথা দেখি নিশ্চিত হ'ল যে সেই বস্তুটো তেওঁৰ পৰা আহিছে, আৰু তেওঁ লগে লগে উঠি হাইকাৰক বধ কৰিবলৈ আৰু নগৰৰ বাহিৰত তেওঁৰ ডিঙিত তৰোৱালেৰে আঘাত কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে।
৩৬ তেতিয়া নাদনে চিঞৰি ক'লে, 'হে হাইকাৰ, হে ক'লামুখ! ৰজাৰ প্ৰতি এই কৰ্ম কৰি তোমাৰ ধ্যান বা শক্তিৰ কি লাভ?'
৩৭ এইদৰে কয় গল্পকাৰে। আৰু তৰোৱালধাৰীৰ নাম আছিল আবু ছামিক। আৰু ৰজাই তেওঁক ক'লে, 'হে তৰোৱালধাৰী! উঠি যোৱা, তেওঁৰ ঘৰৰ দুৱাৰত হাইকাৰৰ ডিঙি কাটি দিয়া আৰু তেওঁৰ মূৰটো তেওঁৰ শৰীৰৰ পৰা এশ হাত আঁতৰাই পেলোৱা।'
৩৮ তেতিয়া হাইকাৰে ৰজাৰ আগত আঁঠু লৈ ক'লে, 'মোৰ প্ৰভু ৰজাক চিৰকাল জীয়াই থাকিবলৈ দিয়ক! আৰু যদি তুমি মোক বধ কৰিব বিচাৰিছা, তেন্তে তোমাৰ ইচ্ছা পূৰণ হওক; আৰু মই জানো যে মই দোষী নহয়, কিন্তু দুষ্ট মানুহজনে নিজৰ দুষ্টতাৰ হিচাপ দিবলৈ বাছ; তথাপিও হে মোৰ প্ৰভু ৰজা! মই তোমাক আৰু তোমাৰ বন্ধুত্বক অনুৰোধ কৰিছো, তৰোৱালধাৰীক মোৰ মৃতদেহ মোৰ দাসসকলক দিবলৈ অনুমতি দিয়ক, যাতে তেওঁলোকে মোক কবৰ দিব পাৰে আৰু তোমাৰ দাস তোমাৰ বলিদান হওক।'
৩৯ ৰজাই উঠি তৰোৱালধাৰীজনক তেওঁৰ ইচ্ছা অনুসৰি কাম কৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে।
৪০ তেতিয়া তেওঁ নিজৰ দাসসকলক হাইকাৰ আৰু তৰোৱালধাৰীজনক ধৰি উলংগ হৈ তেওঁৰ লগত যাবলৈ আদেশ দিলে যাতে তেওঁলোকে তেওঁক বধ কৰিব পাৰে।
৪১ আৰু হাইকাৰে যেতিয়া নিশ্চিতভাৱে গম পালে যে তেওঁক বধ কৰা হ'ব, তেতিয়া তেওঁ নিজৰ পত্নীৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই ক'লে, 'বাহিৰলৈ ওলাই আহি মোক লগ কৰা, আৰু তোমাৰ লগত হাজাৰজনী কুমাৰী থাকিব, আৰু তেওঁলোকক বেঙুনীয়া আৰু বেঙুনীয়া ৰঙৰ গাউন পিন্ধাক মোৰ মৃত্যুৰ আগতে তেওঁলোকে মোৰ বাবে কান্দিব পৰাকৈ ৰেচম।
৪২ আৰু তৰোৱালধাৰী আৰু তেওঁৰ দাসসকলৰ বাবে এখন টেবুল সাজু কৰা। আৰু প্ৰচুৰ দ্ৰাক্ষাৰস মিহলাই লওক, যাতে তেওঁলোকে পান কৰিব পাৰে।'
৪৩ আৰু তেওঁ যি আজ্ঞা দিছিল, সেই সকলোকে তাই পালন কৰিলে। আৰু তাই আছিল অতি জ্ঞানী, চতুৰ

আৰু বিচক্ষণ। আৰু তাই সকলো সম্ভাব্য সৌজন্য আৰু শিক্ষণক একত্ৰিত কৰিলে।
৪৪ যেতিয়া ৰজাৰ সৈন্য আৰু তৰোৱালধাৰী আহি পালে, তেতিয়া তেওঁলোকে মেজখন আৰু মদ আৰু বিলাসী ভেঁকুৰবোৰ বিচাৰি পালে, আৰু তেওঁলোকে ভোক আৰু মদ্যপান কৰালৈকে খাবলৈ ধৰিলে।
৪৫ তেতিয়া হাইকাৰে তৰোৱালধাৰীজনক দলৰ পৰা আঁতৰাই লৈ ক'লে, 'হে আবু ছামিক, তুমি নাজানানে যে যেতিয়া চনহেৰীবৰ পিতৃ ৰজা ছাৰহাদুমে তোমাক বধ কৰিব বিচাৰিছিল, তেতিয়া মই তোমাক লৈ গৈ এটা নিৰ্দিষ্ট ঠাইত লুকুৱাই ৰাখিছিলো ৰজাৰ ক্ৰোধ কমি আহিল আৰু তেওঁ তোমাক বিচাৰিলে?
৪৬ মই যেতিয়া তোমাক তেওঁৰ সন্মুখলৈ লৈ আহিলোঁ, তেতিয়া তেওঁ তোমাৰ বাবে আনন্দিত হ'ল;
৪৭ আৰু মই জানো যে ৰজাই মোৰ বিষয়ে অনুতাপ কৰিব আৰু মোৰ মৃত্যুৰ বাবে অতিশয় ক্ৰোধত ক্ৰোধ কৰিব।
৪৮ কিয়নো মই দোষী নহয়, আৰু যেতিয়া তুমি মোক তেওঁৰ ৰাজপ্ৰসাদত তেওঁৰ সন্মুখত উপস্থাপন কৰিবা, তেতিয়া তুমি বহুত সৌভাগ্যৰ সন্মুখীন হ'বা, আৰু জানিবা যে মোৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনে মোক প্ৰতাৰণা কৰি মোৰ এই বেয়া কাম কৰিছে, আৰু... ৰজাই মোক বধ কৰাৰ বাবে অনুতাপ কৰিব; আৰু এতিয়া মোৰ ঘৰৰ বাৰীত এটা চেলাৰ আছে, আৰু কোনেও নাজানে।
৪৯ মোৰ পত্নীৰ জ্ঞানেৰে মোক তাত লুকুৱাই ৰাখক। আৰু মোৰ কাৰাগাৰত এজন দাস আছে যি হত্যাৰ যোগ্য।
৫০ তেওঁক বাহিৰলৈ আনি মোৰ কাপোৰ পিন্ধাই দিয়া আৰু দাসসকলক মদ খালে তেওঁক বধ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিয়া। কাক মাৰিছে তেওঁলোকে গম নাপাব।
৫১ আৰু তেওঁৰ মৃতদেহৰ পৰা এশ হাত আঁতৰাই তেওঁৰ মৃতদেহ মোৰ দাসসকলক দিলে, যাতে তেওঁলোকে তাক কবৰ দিব পাৰে। আৰু তুমি মোৰ লগত এক বৃহৎ ধন জমা কৰিলা।
৫২ আৰু তেতিয়া তৰোৱালধাৰীয়ে হাইকাৰে আদেশ দিয়াৰ দৰে কৰিলে আৰু তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক'লে, 'তোমাৰ মূৰটো চিৰকাল জীয়াই থাকক।'
৫৩ তেতিয়া হাইকাৰৰ পত্নীয়ে প্ৰতি সপ্তাহত লুকাই থকা ঠাইত তেওঁৰ বাবে যিখিনি যথেষ্ট আছিল, সেইখিনি তেওঁৰ ওচৰলৈ নামি আহিছিল আৰু তেওঁৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানিছিল।
৫৪ আৰু ঋষি হাইকাৰক কেনেকৈ হত্যা কৰা হৈছিল আৰু মৃত্যু হৈছিল, সেই কাহিনী সকলো ঠাইতে প্ৰচাৰ আৰু পুনৰাবৃত্তি আৰু বিয়পি পৰিছিল আৰু সেই নগৰৰ সকলো মানুহে তেওঁৰ বাবে শোক কৰিছিল।
৫৫ আৰু তেওঁলোকে কান্দি কান্দি ক'লে, 'হে হাইকাৰ, তোমাৰ বাবে হায়! আৰু তোমাৰ শিক্ষা আৰু সৌজন্যতাৰ বাবে! তোমাৰ আৰু তোমাৰ জ্ঞানৰ বাবে কিমান দুখ! তোমাৰ দৰে আন এজন ক'ত পোৱা যাব? আৰু তোমাৰ ঠাই পূৰণ কৰিবলৈ ইমান বুদ্ধিমান, ইমান বিদ্বান, শাসন কৰাত ইমান নিপুণ মানুহ ক'ত থাকিব পাৰে যে তোমাৰ সদৃশ হ'ব পাৰে?'
৫৬ কিন্তু ৰজাই হাইকাৰৰ বিষয়ে অনুতাপ কৰিলে আৰু তেওঁৰ অনুতাপৰ কোনো লাভ নহ'ল।
৫৭ তেতিয়া তেওঁ নাদনক মাতি ক'লে, 'যা আৰু তোমাৰ বন্ধুসকলক লগত লৈ তোমাৰ ককাক হাইকাৰৰ বাবে শোক আৰু কান্দোন কৰা, আৰু তেওঁৰ স্মৃতিৰ প্ৰতি সন্মান জনাই তেওঁৰ বাবে প্ৰথা অনুসৰি বিলাপ কৰা।'
৫৮ কিন্তু মূৰ্খ, অজ্ঞান, কঠিন হৃদয়ৰ নাদনে যেতিয়া ককাকৰ ঘৰলৈ গ'ল, তেতিয়া তেওঁ কান্দিলে, দুখ নকৰিলে, কান্দিও নাথাকিল, কিন্তু হৃদয়হীন আৰু অবিচলিত লোকক একত্ৰিত কৰি খোৱা-বোৱাত লাগি গ'ল।
৫৯ তেতিয়া নাদনে হাইকাৰৰ দাসী আৰু দাসবোৰক ধৰি বান্ধি অত্যাচাৰ কৰিলে আৰু ঘাঁৰে ঘাঁহ মাৰিলে।
৬০ আৰু তেওঁৰ ককাকৰ পত্নীক সন্মান কৰা নাছিল, যিগৰাকীয়ে তেওঁক নিজৰ ল'ৰাৰ দৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল, কিন্তু তেওঁৰ লগত পাপত পৰিব বিচাৰিছিল।
৬১ কিন্তু হাইকাৰক আত্মগোপন স্থানত কাটি পেলোৱা হৈছিল আৰু তেওঁ নিজৰ দাস আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ কান্দোন শুনিছিল আৰু তেওঁ সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰ দয়ালুক প্ৰশংসা কৰিছিল আৰু ধন্যবাদ জনাইছিল আৰু তেওঁ সদায় সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল আৰু অনুৰোধ কৰিছিল .
৬২ তেতিয়া তৰোৱালধাৰীজনে লুকাই থকা ঠাইৰ মাজত মাজে মাজে হাইকাৰলৈ আহিছিল আৰু হাইকাৰে আহি তেওঁক অনুৰোধ কৰিছিল। আৰু তেওঁক সান্ত্বনা দিলে আৰু মুক্তিৰ কামনা কৰিলে।
৬৩ আৰু যেতিয়া আন দেশত ঋষি হাইকাৰক হত্যা কৰা হৈছে বুলি বাতৰি প্ৰকাশ পাইছিল, তেতিয়া সকলো ৰজাই দুখ পাইছিল আৰু ৰজা চেন্নেৰিবক তুচ্ছজ্ঞান কৰিছিল আৰু তেওঁলোকে সাঁথৰ সমাধান কৰা হাইকাৰৰ বাবে বিলাপ কৰিছিল।

অধ্যায় 4

"দ্য ৰিডলছ্ অৱ দ্য স্ফিংক্স।" আচলতে অহিকাৰৰ কি হ'ল। তেওঁৰ উভতি অহা।
১ আৰু মিচৰৰ ৰজাই হাইকাৰক বধ হোৱাটো নিশ্চিত কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ তৎক্ষণাত উঠি ৰজা চনাখেৰীবলৈ এখন পত্ৰ লিখিলে, য'ত তেওঁক সোঁৱৰাই দিলে, 'আমি তোমাৰ বাবে বিশেষভাৱে কামনা কৰা শান্তি আৰু স্বাস্থ্য আৰু শক্তি আৰু সন্মানৰ বিষয়ে।' মোৰ প্ৰিয় ভাই, ৰজা চনাহেৰীব।
২ মই আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত এটা দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰি আহিছো আৰু মই বিচাৰো যে তুমি মোৰ বাবে সেইটো নিৰ্মাণ কৰিবলৈ আপোনাৰ পৰা এজন জ্ঞানী, চতুৰ মানুহক পঠাওক আৰু মোৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়ক আৰু মোৰ বাবে... তিনি বছৰৰ বাবে অচূৰৰ শুল্ক আৰু শুল্ক শুল্ক।'
৩ তাৰ পাছত তেওঁ চিঠিখন ছীল কৰি চনহেৰীবৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিলে।
৪ তেওঁ সেইখন লৈ পঢ়ি নিজৰ ৰাজ্যৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলক দিলে আৰু তেওঁলোক বিমোৰত আৰু

লাজ পালে আৰু তেওঁ অতি ক্ৰোধত ক্ৰোধিত হ'ল আৰু তেওঁ কেনেকৈ কাম কৰিব লাগে সেই বিষয়ে বিমোৰত পৰিল।
৫ তাৰ পাছত তেওঁ বুঢ়া মানুহ, বিদ্বান, জ্ঞানী, দাৰ্শনিক, ভৱিষ্যদ্বাণীকাৰী আৰু জ্যোতিষী আৰু নিজৰ দেশত থকা প্ৰতিজন লোকক একত্ৰিত কৰি চিঠিখন পঢ়ি তেওঁলোকক ক'লে, 'তোমালোকৰ মাজৰ কোনে ইচ্ছা কৰিব মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়ক?'
৬ তেতিয়া তেওঁলোকে তেওঁক ক'লে, 'হে আমাৰ প্ৰভু ৰজা! তুমি জানা যে তোমাৰ ৰাজ্যত এই প্ৰশ্নবোৰৰ সৈতে পৰিচিত কোনো নাই, তোমাৰ ৱজিৰ আৰু সম্পাদক হাইকাৰৰ বাহিৰে।
7 কিন্তু আমাৰ এই বিষয়ত কোনো দক্ষতা নাই, যদিহে তেওঁৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদন নহয়, কিয়নো তেওঁ তেওঁক তেওঁৰ সকলো জ্ঞান আৰু শিক্ষা আৰু জ্ঞান শিকাইছিল। তেওঁক আপোনাৰ ওচৰলৈ মাতিব, হয়তো তেওঁ এই কঠিন গাঁঠিটো খুলিব পাৰে।'
৮ তেতিয়া ৰজাই নাদনক মাতি ক'লে, 'এই চিঠিখন চাওক আৰু ইয়াত কি আছে বুজিব।' আৰু নদনে পঢ়িলেই ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত কোনে দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ সক্ষম?'
৯ আৰু ৰজাই নাদনৰ কথা শুনি অতিশয় দুখেৰে শোক কৰিলে আৰু সিংহাসনৰ পৰা নামি ছাইত বহিল আৰু হাইকাৰৰ বাবে কান্দি কান্দিবলৈ ধৰিলে।
১০ ক'লে, 'হে মোৰ দুখ! হে হাইকাৰ, যিজনে জানিছিল গোপন কথা আৰু সাঁথৰ! হে হাইকাৰ, তোমাৰ বাবে মোৰ ধিক্! হে মোৰ দেশৰ গুৰু আৰু মোৰ ৰাজ্যৰ শাসক, তোমাৰ সদৃশ ক'ত পাম? হে হাইকাৰ, হে মোৰ দেশৰ গুৰু, মই তোমাৰ বাবে ক'লৈ ঘূৰি যাম? তোমাৰ কাৰণে মোৰ ধিক্! মই তোমাক কেনেকৈ ধ্বংস কৰিলোঁ! আৰু মই জ্ঞানহীন, ধৰ্মবিহীন, পুৰুষত্বহীন মূৰ্খ, অজ্ঞান ল'ৰাৰ কথা শুনিলোঁ।
১১ আহ! আৰু আকৌ আহ মোৰ বাবে! কোনে তোমাক মোক এবাৰৰ বাবে দিব পাৰে, বা হাইকাৰ জীয়াই আছে বুলি মোক খবৰ দিব পাৰে? আৰু মই মোৰ ৰাজ্যৰ আধা অংশ তেওঁক দিম।
১২ মোৰ বাবে এইটো ক'ৰ পৰা? আহ, হাইকাৰ! যাতে মই তোমাক এবাৰৰ বাবে দেখা পাওঁ, যাতে তোমালৈ চাই আৰু তোমাৰ ওপৰত আনন্দিত হৈ মোৰ পূৰ্ণতা লওঁ।
১৩ আহ! হে তোমাৰ বাবে মোৰ শোক সৰ্বকাললৈ! হে হাইকাৰ, মই তোমাক কেনেকৈ হত্যা কৰিলোঁ! আৰু বিষয়ৰ শেষ দেখালৈকে মই তোমাৰ ক্ষেত্ৰত ৰৈ নাথাকিলোঁ।'
১৪ ৰজাই ৰাতি দিন কান্দি কান্দি থাকিল। তৰোৱালধাৰীয়ে যেতিয়া ৰজাৰ ক্ৰোধ আৰু হাইকাৰৰ প্ৰতি তেওঁৰ দুখ দেখিলে, তেতিয়া তেওঁৰ মন তেওঁৰ প্ৰতি কোমল হৈ পৰিল, আৰু তেওঁ তেওঁৰ সন্মুখলৈ ওচৰ চাপি আহি তেওঁক ক'লে।
১৫ 'হে মোৰ প্ৰভু! তোমাৰ দাসসকলক মোৰ মূৰ কাটি পেলাবলৈ আজ্ঞা দিয়া।' তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে, 'ধিক তোমাৰ আবু ছামিক, তোমাৰ কি দোষ?'।
১৬ তেতিয়া তৰোৱালধাৰীয়ে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! নিজৰ প্ৰভুৰ বাক্যৰ বিৰুদ্ধে কাম কৰা প্ৰতিজন দাসক হত্যা কৰা হয় আৰু মই তোমাৰ আজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধে কাম কৰিলোঁ।'
১৭ তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে। 'ধিক, হে আবু ছামিক, তুমি মোৰ আজ্ঞাৰ বিপৰীতে কি কাম কৰিলা?'
১৮ তৰোৱালধাৰীয়ে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! তুমি মোক হাইকাৰক বধ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিলা, আৰু মই জানিছিলোঁ যে তুমি তেওঁৰ বিষয়ে অনুতাপ কৰিবা, আৰু তেওঁৰ লগত অন্যায় কৰা হৈছে, আৰু মই তেওঁক এটা নিৰ্দিষ্ট ঠাইত লুকুৱাই ৰাখিলোঁ, আৰু মই তেওঁৰ এজন দাসক হত্যা কৰিলোঁ, আৰু তেওঁ এতিয়া নিৰাপদ কুঁৱা, আৰু তুমি মোক আজ্ঞা দিলে মই তেওঁক তোমাৰ ওচৰলৈ লৈ আহিম।'
১৯ তেতিয়া ৰজাই তেওঁক ক'লে। 'ধিক তোমাৰ হে আবু ছামিক! তুমি মোক উপহাস কৰিলে আৰু মই তোমাৰ প্ৰভু।'
২০ তেতিয়া তৰোৱালধাৰীয়ে তেওঁক ক'লে, 'নহয়, কিন্তু তোমাৰ মূৰৰ প্ৰাণৰ দ্বাৰাহে হে মোৰ প্ৰভু! হাইকাৰ নিৰাপদ আৰু জীয়াই আছে।'
২১ সেই কথা শুনি ৰজাই নিশ্চিত হ'ল আৰু মূৰটো সাঁতুৰি আনন্দত অজ্ঞান হৈ পৰিল আৰু হাইকাৰক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে।
২২ তেতিয়া তেওঁ তৰোৱালধাৰীজনক ক'লে, 'হে বিশ্বাসযোগ্য দাস! যদি তোমাৰ কথা সঁচা হয়, তেন্তে মই তোমাক সমৃদ্ধ কৰিম আৰু তোমাৰ সকলো বন্ধুতকৈ তোমাৰ মৰ্যাদাক উচ্চ কৰিম।'
২৩ আৰু তৰোৱালধাৰীজনে হাইকাৰৰ ঘৰলৈ অহালৈকে আনন্দত আগবাঢ়ি গ'ল। আৰু তেওঁ লুকাই থকা ঠাইৰ দুৱাৰখন খুলি তললৈ নামি গৈ হাইকাৰক বহি ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি তেওঁক ধন্যবাদ জনাই থকা দেখিলে।
২৪ তেওঁ তেওঁক চিঞৰি ক'লে, 'হে হাইকাৰ, মই আটাইতকৈ বেছি আনন্দ, আৰু সুখ আৰু আনন্দৰ সৃষ্টি কৰোঁ!'
২৫ হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে আবু ছামিক, কি খবৰ?' আৰু তেওঁ আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে ফৰৌণৰ বিষয়ে সকলো কথা ক'লে। তাৰ পাছত তেওঁক লৈ ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল।
২৬ ৰজাই যেতিয়া তেওঁৰ ফালে চালে, তেতিয়া তেওঁক দেখিলে যে তেওঁৰ অভাৱ ঘটিছে, আৰু তেওঁৰ চুলিবোৰ বনৰীয়া জন্তুৰ দৰে দীঘল হৈছে আৰু তেওঁৰ নখবোৰ ঈগলৰ নখৰ দৰে দীঘল হৈছে, আৰু তেওঁৰ শৰীৰটো ধূলিৰে লেতেৰা হৈছে, আৰু... মুখৰ ৰং সলনি হৈ ম্লান হৈ পৰিছিল আৰু এতিয়া ছাইৰ দৰে হৈ পৰিছিল।
২৭ ৰজাই তেওঁক দেখি দুখ পালে আৰু লগে লগে উঠি আহি তেওঁক সাৰটি ধৰি চুমা খালে আৰু তেওঁক কান্দি ক'লে: 'ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওক! যিয়ে তোমাক মোৰ ওচৰলৈ ঘূৰাই আনিছে।'
২৮ তেতিয়া তেওঁ তেওঁক সান্ত্বনা দিলে আৰু তেওঁক সান্ত্বনা দিলে। আৰু তেওঁ নিজৰ চোলা খুলি তৰোৱালধাৰীজনৰ পিন্ধিলে আৰু তেওঁৰ প্ৰতি অতি কৃপা

কৰিলে আৰু তেওঁক বহুত ধন দিলে আৰু হাইকাৰক বিশ্ৰাম দিলে।
২৯ তেতিয়া হাইকাৰে ৰজাক ক'লে, 'মোৰ প্ৰভু ৰজা চিৰকাল জীয়াই থাকক! এইবোৰ জগতৰ সন্তানৰ কৰ্ম হওক। মই মোক হেলান দিব পৰাকৈ কলগছ এটা ডাঙৰ কৰিছো, আৰু ই কাষলৈ বেঁকা হৈ মোক তললৈ পেলাই দিলে।
৩০ কিন্তু হে মোৰ প্ৰভু! যিহেতু মই তোমাৰ আগত উপস্থিত হৈছো, গতিকে তোমাক অত্যাচাৰ নকৰিবা! আৰু ৰজাই তেওঁক ক'লে, 'যি ঈশ্বৰে তোমাক দয়া কৰিলে আৰু তোমাৰ অন্যায় হোৱা বুলি জানিলে আৰু তোমাক ৰক্ষা কৰিলে আৰু বধৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে।
৩১ কিন্তু গৰম স্নানলৈ যাওক, আৰু মূৰ কাটি, নখ কাটি, কাপোৰ সলনি কৰক আৰু চল্লিশ দিনৰ বাবে আমোদ লওক, যাতে আপুনি নিজৰ ভাল কাম কৰিব পাৰে আৰু আপোনাৰ অৱস্থা আৰু মুখৰ ৰং উন্নত কৰিব পাৰে তোমাৰ ওচৰলৈ উভতি আহিব পাৰে।'
৩২ তেতিয়া ৰজাই নিজৰ দামী চোলা খুলি হাইকাৰ পিন্ধিলে আৰু হাইকাৰে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি ৰজাৰ ওচৰত প্ৰণাম কৰিলে আৰু সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা কৰি আনন্দিত আৰু আনন্দিত হৈ নিজৰ বাসস্থানলৈ গুচি গ'ল।
33 তেওঁৰ ঘৰৰ লোকসকলে তেওঁৰ লগত আনন্দ কৰিলে, আৰু তেওঁৰ বন্ধু-বান্ধৱী আৰু তেওঁ জীয়াই থকাৰ কথা শুনা সকলোৱেও আনন্দ কৰিলে।

অধ্যায় 5

"সাঁথৰ"ৰ আখৰটো অহিকাৰক দেখুওৱা হৈছে। ঈগলৰ ওপৰত ল'ৰাবোৰ। প্ৰথম "বিমান" যাত্ৰা। ইজিপ্তলৈ ৰাওনা হ'ল। অহিকাৰ, জ্ঞানী মানুহ হোৱাৰ বাবেও হাস্যৰসৰ গুণ আছে। (২৭ পদ)।
১ তেতিয়া তেওঁ ৰজাই তেওঁক আজ্ঞা অনুসাৰে কৰি চল্লিশ দিন জিৰণি ল'লে।
২ তাৰ পাছত তেওঁ নিজৰ সমকামী সাজ-পোছাক পিন্ধি ঘোঁৰাত উঠি ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল, তেওঁৰ পিছফালে আৰু আগত থকা দাসসকলক লৈ আনন্দিত আৰু আনন্দিত হৈ।
৩ কিন্তু যেতিয়া তেওঁৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনে ঘটি থকা কথাবোৰ বুজি পালে, তেতিয়া তেওঁক ভয় আৰু ভয়ত আতংকিত হ'ল আৰু তেওঁ কি কৰিব নাজানি বিমোৰত পৰিল।
৪ আৰু হাইকাৰে তাক দেখি ৰজাৰ সন্মুখত গৈ তেওঁক সম্ভাষণ জনালে আৰু তেওঁক সম্ভাষণ জনাই তেওঁৰ কাষত বহিবলৈ দিলে আৰু তেওঁক ক'লে।
'হে মোৰ প্ৰিয় হাইকাৰ! মিচৰৰ ৰজাই আপোনাক বধ কৰা বুলি শুনি আমালৈ পঠোৱা এই পত্ৰবোৰ চাওক।
৫ তেওঁলোকে আমাক ক্ৰোধিত কৰি আমাক জয় কৰিলে আৰু মিচৰৰ ৰজাই আমাৰ পৰা বিচাৰি পঠোৱা কৰবোৰৰ ভয়ত আমাৰ দেশৰ বহু লোকে মিচৰলৈ পলাই গৈছে।
৬ তেতিয়া হাইকাৰে চিঠিখন লৈ পঢ়ি তাৰ বিষয়বস্তু বুজি পালে।
৭ তেতিয়া তেওঁ ৰজাক ক'লে। 'হে মোৰ প্ৰভু, ক্ৰোধ নকৰিবা! মই মিচৰলৈ যাম, আৰু মই ফৰৌণক উত্তৰবোৰ ঘূৰাই দিম, আৰু এই পত্ৰখন তেওঁক প্ৰদৰ্শন কৰিম, আৰু মই তেওঁক কৰ সম্পৰ্কে উত্তৰ দিম, আৰু পলাই যোৱা সকলোকে ঘূৰাই পঠাম; আৰু মই তোমাৰ শত্ৰুবোৰক সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰৰ সহায়ত আৰু তোমাৰ ৰাজ্যৰ সুখৰ বাবে লজ্জিত কৰিম।'
৮ হাইকাৰৰ পৰা এই কথা শুনি ৰজাই অতি আনন্দত আনন্দিত হ'ল আৰু তেওঁৰ হৃদয় বিস্তাৰিত হ'ল আৰু তেওঁক অনুগ্ৰহ কৰিলে।
৯ হাইকাৰে ৰজাক ক'লে, 'মোক চল্লিশ দিনৰ বিলম্ব দিয়ক যাতে মই এই প্ৰশ্নটো বিবেচনা কৰি পৰিচালনা কৰিব পাৰো।' আৰু ৰজাই ইয়াৰ অনুমতি দিলে।
১০ হাইকাৰে নিজৰ বাসস্থানলৈ গ'ল আৰু চিকাৰীসকলক তেওঁৰ বাবে দুটা ঈগলৰ পোৱালি ধৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে আৰু তেওঁলোকে সেইবোৰ ধৰি তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল; দুহাজাৰ হাত দীঘল আৰু তেওঁ কাঠমিস্ত্ৰীসকলক আনি দুটা ডাঙৰ বাকচ বনাবলৈ আদেশ দিলে আৰু তেওঁলোকে এই কাম কৰিলে।
১১ তাৰ পাছত তেওঁ দুটা সৰু ল'ৰাক লৈ প্ৰতিদিনে মেৰ পোৱালি বলি দি, ঈগল আৰু ল'ৰাবোৰক খুৱাই, ল'ৰাবোৰক ঈগলৰ পিঠিত উঠিবলৈ দিলে, আৰু তেওঁলোকক দৃঢ় গাঁঠিৰে বান্ধিলে আৰু ভৰিৰ তাঁৰডাল বান্ধিলে ঈগলৰ, আৰু সিহঁতক প্ৰতিদিনে অলপ অলপকৈ ওপৰলৈ উৰিবলৈ দিয়ক, দহ হাত দূৰত্বলৈকে, যেতিয়ালৈকে সিহঁতে অভ্যস্ত আৰু শিক্ষিত নহয়; আৰু আকাশ পোৱালৈকে ৰছীডালৰ সকলো দৈৰ্ঘ্য ওপৰলৈ উঠিল; ল'ৰাকেইটা পিঠিত বহি। তাৰ পিছত তেওঁ সেইবোৰ নিজৰ ওচৰলৈ টানি আনিলে।
১২ হাইকাৰে নিজৰ ইচ্ছা পূৰণ হোৱা দেখি ল'ৰাবোৰক আজ্ঞা দিলে যে যেতিয়া সিহঁতক আকাশলৈ লৈ যোৱা হ'ব তেতিয়া সিহঁতে চিঞৰি ক'ব লাগে।
১৩ 'আমালৈ মাটি আৰু শিল আনি দিয়া, যাতে আমি ৰজা ফৰৌণৰ বাবে এটা দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰো, কিয়নো আমি অলস হৈ আছো।'
১৪ আৰু হাইকাৰ কেতিয়াও তেওঁলোকক প্ৰশিক্ষণ দিয়া আৰু ব্যায়াম কৰা নাছিল যেতিয়ালৈকে তেওঁলোকে সম্ভৱপৰ পৰম বিন্দুত উপনীত হোৱা নাছিল।
১৫ তেতিয়া তেওঁলোকক এৰি তেওঁ ৰজাৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! তোমাৰ ইচ্ছা অনুসাৰে কাম সমাপ্ত হৈছে। মোৰ লগত উঠি যোৱা যাতে মই তোমাক আচৰিত কথা দেখুৱাওঁ।'
১৬ তেতিয়া ৰজাই উঠি হাইকাৰৰ লগত বহি বহল ঠাইলৈ গৈ ঈগল আৰু ল'ৰাবোৰক আনিবলৈ পঠালে আৰু হাইকাৰে সিহঁতক বান্ধি ৰছীবোৰৰ গোটেই দীঘল বতাহত এৰি দিলে আৰু সিহঁতে চিঞৰিবলৈ ধৰিলে তেওঁ তেওঁলোকক শিকাইছিল। তাৰ পিছত তেওঁ সেইবোৰ নিজৰ ওচৰলৈ টানি নিজৰ ঠাইত থৈ দিলে।
১৭ ৰজা আৰু তেওঁৰ লগত থকাসকলে অতি আচৰিত হৈ আচৰিত হ'ল আৰু ৰজাই হাইকাৰক চকুৰ মাজত

চুমা খাই ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰিয়জন, শান্তিৰে যোৱা! হে মোৰ ৰাজ্যৰ গৌৰৱ! মিচৰলৈ গৈ ফৰৌণৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব আৰু সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰৰ শক্তিৰে তেওঁক জয় কৰিব।'
১৮ তেতিয়া তেওঁ তেওঁক বিদায় দি নিজৰ সৈন্যবাহিনী আৰু সৈন্যবাহিনী, ডেকা আৰু ঈগলবোৰক লৈ মিচৰৰ বাসস্থানৰ ফালে গ'ল; আৰু আহি পোৱাৰ লগে লগে ৰজাৰ দেশৰ ফালে ঘূৰি গ'ল।
১৯ যেতিয়া মিচৰৰ লোকসকলে জানিলে যে চনাখেৰিবে ফৰৌণৰ লগত কথা পাতিবলৈ আৰু তেওঁৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবলৈ তেওঁৰ গোপন পৰিষদৰ এজন লোকক পঠিয়াইছে, তেতিয়া তেওঁলোকে সেই খবৰ ফৰৌণ ৰজাৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল আৰু তেওঁক তেওঁৰ সন্মুখত আনিবলৈ তেওঁৰ গোপন পৰিষদৰ এটা দল পঠালে .
২০ পাছত তেওঁ আহি ফৰৌণৰ সন্মুখত গৈ ৰজাসকলৰ প্ৰতি কৰা উচিত অনুসাৰে তেওঁক প্ৰণাম কৰিলে।
২১ তেওঁ তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু ৰজা! ৰজা চনাখেৰিবে প্ৰচুৰ শান্তি আৰু শক্তি আৰু সন্মানেৰে তোমাক প্ৰশংসা কৰিছে।
২২ আৰু তেওঁ মোক তেওঁৰ এজন দাসক পঠিয়াইছে, যাতে মই তোমাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিওঁ আৰু তোমাৰ সকলো ইচ্ছা পূৰণ কৰিব পাৰো; আকাশ আৰু পৃথিৱী।
২৩ আৰু মই সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰৰ সহায় আৰু তোমাৰ উচ্চ অনুগ্ৰহ আৰু মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা তোমাৰ ইচ্ছামতে তাক নিৰ্মাণ কৰিম।
২৪ কিন্তু হে মোৰ প্ৰভু ৰজা! তিনি বছৰ ধৰি মিচৰৰ কৰ সম্পৰ্কে তুমি যি কৈছা--এতিয়া ৰাজ্যৰ স্থিৰতা কঠোৰ ন্যায়, আৰু যদি তুমি জয়ী হয় আৰু মোৰ হাতৰ তোমাৰ উত্তৰ দিবলৈ কোনো দক্ষতা নাই, তেন্তে মোৰ প্ৰভু ৰজাই তোমাক পঠাব কৰ যিবোৰ আপুনি উল্লেখ কৰিছে।
২৫ আৰু যদি মই তোমাৰ প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ দিওঁ, তেন্তে তুমি মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ ওচৰলৈ যি কথা ক'লে, সেই কথা পঠিয়াবলৈ তোমাৰ ওপৰত বাকী থাকিব।'
২৬ সেই কথা শুনি ফৰৌণে তেওঁৰ জিভাৰ স্বাধীনতা আৰু বাক্যৰ সুখদায়কতা দেখি আচৰিত হৈ বিমোৰত পৰিল।
২৭ ৰজা ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'হে মানুহ! তোমাৰ নাম কি?' আৰু তেওঁ ক'লে, 'তোমাৰ দাস অবীকাম আৰু মই ৰজা চন্নেৰিবৰ পিঁপৰাৰ সৰু পিঁপৰা।'
২৮ তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'তোমাৰ প্ৰভুৱে মোক উত্তৰ দিবলৈ আৰু মোৰ লগত কথা পাতিবলৈ মোলৈ এটা সৰু পিঁপৰা পঠিয়াইছিল নেকি?'
২৯ হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু ৰজা! মই সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰৰ ওচৰত বিচাৰো যে মই তোমাৰ মনত যি আছে তাক পূৰণ কৰোঁ, কিয়নো ঈশ্বৰ দুৰ্বলৰ লগত থাকে যাতে তেওঁ শক্তিশালীক বিভ্ৰান্ত কৰিব পাৰে।'
30 তেতিয়া ফৰৌণে আবীকামৰ বাবে এটা বাসস্থান সাজু কৰি তেওঁক খাদ্য, খাদ্য, পানীয় আৰু তেওঁৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো বস্তু যোগান ধৰিবলৈ আজ্ঞা দিলে।
৩১ তাৰ পাছত তিনিদিন পিছত ফৰৌণে বেঙুনীয়া আৰু ৰঙা ৰঙৰ কাপোৰ পিন্ধি নিজৰ সিংহাসনত বহিল আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যৰ সকলো ৰাজিয়াৰ আৰু ডাঙৰীয়াই হাত ক্ৰছ্ কৰি ভৰি দুখন ওচৰত আৰু মূৰ নত কৰি থিয় হৈ আছিল।
32 তাৰ পাছত ফৰৌণে অবীকামক আনিবলৈ পঠিয়াই দিলে আৰু তেওঁৰ আগত প্ৰণাম কৰিলে আৰু তেওঁৰ সন্মুখত মাটিত চুমা খালে।
33 ৰজা ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'হে আবীকাম, মই কাৰ সদৃশ? আৰু মোৰ ৰাজ্যৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল কাৰ সদৃশ?'
৩৪ আৰু হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু আত্মীয়, তুমি বেলৰ মূৰ্তিৰ দৰে, আৰু তোমাৰ ৰাজ্যৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল তেওঁৰ দাসসকলৰ দৰে।'
৩৫ তেওঁ তেওঁক ক'লে, 'যা, কাইলৈ ইয়ালৈ উভতি আহক।" গতিকে হাইকাৰে ৰজা ফৰৌণৰ আজ্ঞা অনুসৰি গ'ল।
৩৬ পিছদিনা হাইকাৰে ফৰৌণৰ সন্মুখত গৈ প্ৰণাম কৰি ৰজাৰ আগত থিয় হ'ল। ফৰৌণে ৰঙা ৰঙৰ সাজ-পোছাক পিন্ধিছিল আৰু সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলে বগা কাপোৰ পিন্ধিছিল।
37 তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'হে আবীকাম, মই কাৰ দৰে? আৰু মোৰ ৰাজ্যৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল কাৰ সদৃশ?'
৩৮ আবীকামে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! তুমি সূৰ্য্যৰ দৰে, আৰু তোমাৰ দাসবোৰ তাৰ ৰশ্মিৰ দৰে।' তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'তোমাৰ বাসস্থানলৈ যোৱা আৰু কাইলৈ ইয়ালৈ আহক।"
39 তেতিয়া ফৰৌণে নিজৰ চোতালত বিশুদ্ধ বগা কাপোৰ পিন্ধিবলৈ আজ্ঞা দিলে আৰু ফৰৌণেও তেওঁলোকৰ দৰে সাজ-পোছাক পিন্ধি নিজৰ সিংহাসনত বহিল আৰু হাইকাৰক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। তাতে তেওঁ সোমাই তেওঁৰ আগত বহিল।
৪০ তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'হে আবীকাম, মই কাৰ দৰে? আৰু মোৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল, তেওঁলোক কাৰ দৰে?'
৪১ আবীকামে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! তুমি চন্দ্ৰৰ দৰে, আৰু তোমাৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল গ্ৰহ আৰু তৰাৰ দৰে।' তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, "যা, কাইলৈ তুমি ইয়াত আহা।"
৪২ তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁৰ দাসসকলক বিভিন্ন ৰঙৰ বস্ত্ৰ পিন্ধিবলৈ আজ্ঞা দিলে আৰু ফৰৌণে ৰঙা মুগাৰ পোছাক পিন্ধি নিজৰ সিংহাসনত বহি আবীকামক আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে। আৰু তেওঁ প্ৰৱেশ কৰি তেওঁৰ আগত প্ৰণাম কৰিলে।
৪৩ তেওঁ ক'লে, 'হে আবীকাম, মই কাৰ দৰে? আৰু মোৰ সৈন্যবাহিনী, তেওঁলোক কাৰ দৰে?' আৰু তেওঁ ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! তুমি এপ্ৰিল মাহৰ দৰে, আৰু তোমাৰ সৈন্যবাহিনীবোৰ ইয়াৰ ফুলৰ দৰে।'
৪৪ আৰু ৰজাই এই কথা শুনি অতি আনন্দত আনন্দ কৰি ক'লে, 'হে আবিকাম! প্ৰথমবাৰ তুমি মোক বেলৰ মূৰ্তিৰ লগত আৰু মোৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলক তেওঁৰ দাসসকলৰ লগত তুলনা কৰিলে।
৪৫ দ্বিতীয়বাৰ তুমি মোক সূৰ্য্যৰ লগত আৰু মোৰ ডাঙৰীয়াসকলক সূৰ্য্যৰ ৰশ্মিৰ লগত তুলনা কৰিলে।

৪৬ আৰু তৃতীয়বাৰ তুমি মোক চন্দ্ৰৰ লগত আৰু মোৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলক গ্ৰহ আৰু তৰাবোৰৰ লগত তুলনা কৰিলে।
৪৭ চতুৰ্থবাৰৰ বাবে তুমি মোক এপ্ৰিল মাহৰ লগত আৰু মোৰ সম্ভ্ৰান্তসকলক ইয়াৰ ফুলৰ লগত তুলনা কৰিলে। কিন্তু এতিয়া হে আবিকাম! হে তোমাৰ প্ৰভু, ৰজা চনহেৰীব, মোক কোৱা, তেওঁ কাৰ সদৃশ? আৰু তেওঁৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল, তেওঁলোক কাৰ দৰে?'
৪৮ আৰু হাইকাৰে ডাঙৰ মাতেৰে চিঞৰি ক'লে, 'মোৰ প্ৰভু ৰজা আৰু তোমাৰ সিংহাসনত বহি থকা তোমাৰ কথা উল্লেখ কৰাটো মোৰ পৰা দূৰত হওক। কিন্তু তোমাৰ ভৰিৰ ওপৰত উঠি মই তোমাক কওঁ যে মোৰ প্ৰভু ৰজা কাৰ আৰু তেওঁৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল কাৰ দৰে।'
49 তেতিয়া ফৰৌণ তেওঁৰ জিভাৰ স্বাধীনতা আৰু উত্তৰ দিবলৈ সাহসেৰে বিমোৰত পৰিল। তেতিয়া ফৰৌণে নিজৰ সিংহাসনৰ পৰা উঠি হাইকাৰৰ সন্মুখত থিয় হৈ তেওঁক ক'লে, 'মোক এতিয়া কোৱা, যাতে মই বুজি পাওঁ যে তোমাৰ প্ৰভু ৰজা কাৰ আৰু তেওঁৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল কাৰ সদৃশ।'
৫০ আৰু হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'মোৰ প্ৰভু স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ, আৰু তেওঁৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকল বিজুলী আৰু বজ্ৰপাত, আৰু তেওঁ ইচ্ছা কৰিলে বতাহ বয় আৰু বৰষুণ পৰে।
৫১ আৰু তেওঁ বজ্ৰপাতক আজ্ঞা দিয়ে, আৰু পোহৰ আৰু বৰষুণ হয়, আৰু তেওঁ সূৰ্য্যক ধৰি ৰাখে, আৰু ই তাৰ পোহৰ নিদিয়ে, আৰু চন্দ্ৰ আৰু তৰাবোৰক, আৰু সিহঁতে ঘূৰি নাথাকে।
৫২ আৰু তেওঁ ধুমুহাক আজ্ঞা দিয়ে, আৰু ই বয় আৰু বৰষুণ পৰে আৰু ই এপ্ৰিল মাহত ভৰিৰে গচকি তাৰ ফুল আৰু ঘৰবোৰ ধ্বংস কৰে।'
53 এই কথা শুনি ফৰৌণে অতিশয় বিমোৰত পৰি অতি ক্ৰোধত ক্ৰোধিত হৈ তেওঁক ক'লে, 'হে মানুহ! মোক সঁচা কথা কোৱা, আৰু মোক জনাওক তুমি আচলতে কোন।'
৫৪ তেতিয়া তেওঁ তেওঁক সত্য কথা ক'লে। 'মই হাইকাৰ লিখক, ৰজা চেন্নেৰিবৰ প্ৰিভি কাউন্সিলাৰসকলৰ ভিতৰত সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ, আৰু মই তেওঁৰ ৰিজিয়াৰ আৰু তেওঁৰ ৰাজ্যৰ গৱৰ্ণৰ, আৰু তেওঁৰ চ্যান্সেলৰ।'
৫৫ তেওঁ তেওঁক ক'লে, 'তুমি এই কথাত সত্য কথা কৈছা। কিন্তু আমি হাইকাৰৰ বিষয়ে শুনিছো যে ৰজা চনাহেৰীবে তেওঁক বধ কৰিলে, তথাপিও তুমি জীয়াই থকা আৰু সুস্থ হোৱা যেন লাগে।'
৫৬ আৰু হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হয়, তেনেকুৱাই হৈছিল, কিন্তু লুকাই থকা কথা জানে ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওক, কিয়নো মোৰ প্ৰভু ৰজাই মোক বধ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল আৰু তেওঁ অপচয়কাৰী মানুহৰ বাক্য বিশ্বাস কৰিছিল, কিন্তু প্ৰভুৱে উদ্ধাৰ কৰিলে মোক, আৰু যিজনে তেওঁৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ ধন্য।'
৫৭ তেতিয়া ফৰৌণে হাইকাৰক ক'লে, 'যা, কাইলৈ তুমি ইয়াত আহা, আৰু মোৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলৰ পৰা বা মোৰ ৰাজ্য আৰু মোৰ দেশৰ লোকসকলৰ পৰা কেতিয়াও শুনা নোপোৱা এটা কথা মোক কোৱা।'

অধ্যায় 6

কৌশল সফল হয়। অহিকাৰে ফৰৌণৰ প্ৰতিটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়ে। ঈগলৰ ওপৰত থকা ল'ৰাবোৰেই দিনটোৰ ক্লাইমেক্স। প্ৰাচীন শাস্ত্ৰত ইমান কমেইহে পোৱা বুদ্ধিমত্তা ৩৪-৪৫ পদত প্ৰকাশ পাইছে।
১ পাছত হাইকাৰে নিজৰ বাসস্থানলৈ গৈ এখন চিঠি লিখিলে, য'ত এইদৰে কোৱা হ'ল।
২ অচূৰৰ ৰজা চনহৰিবৰ পৰা। আৰু নীনবি মিচৰৰ ৰজা ফৰৌণৰ ওচৰলৈ।
৩ 'হে মোৰ ভাই, তোমাৰ শান্তি হওক! আৰু আমি ইয়াৰ দ্বাৰা তোমাক যিটো জনাওঁ সেয়া হ'ল যে এজন ভাইৰ ভায়েকৰ প্ৰয়োজন আছে, আৰু ইজনে সিজনৰ ৰজাৰ প্ৰয়োজন আছে, আৰু তোমাৰ পৰা মোৰ আশা হ'ল তুমি মোক নশ টাল সোণ ধাৰলৈ দিবা, কাৰণ মোৰ খাদ্যৰ বাবে ইয়াৰ প্ৰয়োজন কিছুমান সৈনিকক, যাতে, মই তেওঁলোকৰ ওপৰত খৰচ কৰিব পাৰো। আৰু অলপ পিছত মই তোমাক পঠাম।'
৪ তাৰ পাছত তেওঁ চিঠিখন ভাঁজ কৰি পিছদিনা ফৰৌণৰ ওচৰত উপহাৰ দিলে।
৫ সেই কথা দেখি তেওঁ বিমোৰত পৰি তেওঁক ক'লে, 'সঁচাকৈয়ে মই কেতিয়াও কাৰো পৰা এই ভাষাৰ দৰে কোনো কথা শুনা নাই।'
৬ তেতিয়া হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'সঁচাকৈয়ে এইটো মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ ওচৰত তোমাৰ ঋণী।'
৭ ফৰৌণে এই কথা মানি লৈ ক'লে, 'হে হাইকাৰ, ৰজাৰ সেৱাত সৎ হোৱা তোমাৰ দৰে।
৮ যি ঈশ্বৰে তোমাক প্ৰজ্ঞাত সিদ্ধ কৰি তুলিছে আৰু দৰ্শন আৰু জ্ঞানেৰে তোমাক শোভা পালে।
৯ আৰু এতিয়া হে হাইকাৰ, তোমাৰ পৰা আমি যি কামনা কৰোঁ, সেয়া বাকী আছে, যে তুমি আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত দুৰ্গ হিচাপে নিৰ্মাণ কৰা।'
১০ তেতিয়া হাইকাৰে ক'লে, 'শুনা মানে আজ্ঞা পালন কৰা। তোমাৰ ইচ্ছা আৰু পছন্দ অনুসৰি মই তোমাৰ বাবে এটা দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিম; কিন্তু, হে মোৰ প্ৰভু মই আমাক চূণ, শিল, মাটি আৰু শ্ৰমিক প্ৰস্তুত কৰিছো, আৰু মোৰ নিপুণ নিৰ্মাতা আছে যিয়ে তোমাৰ ইচ্ছামতে তোমাৰ বাবে নিৰ্মাণ কৰিব।'
১১ পাছত ৰজাই তেওঁৰ বাবে সকলো সাজু কৰি দিলে আৰু তেওঁলোক বহল ঠাইলৈ গ'ল; আৰু হাইকাৰ আৰু তেওঁৰ ল'ৰাবোৰ তাত আহিল, আৰু তেওঁ ঈগল আৰু ডেকাবোৰক লগত লৈ গ'ল; আৰু ৰজা আৰু তেওঁৰ সকলো সম্ভ্ৰান্ত লোক গৈ গোটেই নগৰখন গোট খালে, যাতে তেওঁলোকে চাব পাৰে যে হাইকাৰে কি কৰিব।
১২ তেতিয়া হাইকাৰে ঈগলবোৰক বাকচৰ পৰা উলিয়াই দিলে আৰু ডেকাবোৰক পিঠিত বান্ধিলে আৰু ঈগলৰ ভৰিত ৰছীবোৰ বান্ধি বতাহত যাবলৈ দিলে। আৰু তেওঁলোকে ওপৰলৈ উৰি গ'ল, যেতিয়ালৈকে তেওঁলোক আকাশ আৰু পৃথিৱীৰ মাজত নাথাকিল।
১৩ ল'ৰাবোৰে চিঞৰি ক'বলৈ ধৰিলে, 'ইটা আনিব, মাটি আনিব, যাতে আমি ৰজাৰ দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিব পাৰো, কিয়নো আমি অলস হৈ থিয় হৈ আছো।'

১৪ তাতে ভিৰ বিস্মিত আৰু বিমোৰত পৰিল, আৰু তেওঁলোকে আচৰিত হ'ল। আৰু ৰজা আৰু তেওঁৰ সম্ভ্ৰান্ত লোকসকলে আচৰিত হ'ল।
১৫ তেতিয়া হাইকাৰ আৰু তেওঁৰ দাসসকলে শ্ৰমিকসকলক মাৰপিট কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁলোকে ৰজাৰ সৈন্যসকলৰ বাবে চিঞৰি ক'লে, 'দক্ষ শ্ৰমিকসকলৰ ওচৰলৈ তেওঁলোকে বিচৰাখিনি আনিব আৰু তেওঁলোকৰ কামত বাধা নিদিব।'
১৬ ৰজাই তেওঁক ক'লে, 'তুমি পাগল; সেই দূৰত্বলৈকে কোনে যিকোনো বস্তু আনিব পাৰে?'
১৭ হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! আমি কেনেকৈ বতাহত দুৰ্গ সাজিম? আৰু মোৰ প্ৰভু ৰজা ইয়াত থাকিলে এদিনতে কেইবাটাও দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিলেহেঁতেন।'
১৮ তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'হে হাইকাৰ, তোমাৰ বাসস্থানলৈ গৈ জিৰণি লোৱা, কিয়নো আমি দুৰ্গ নিৰ্মাণ ত্যাগ কৰি কাইলৈ মোৰ ওচৰলৈ আহিম।'
১৯ তেতিয়া হাইকাৰ নিজৰ বাসস্থানলৈ গ'ল আৰু পিছদিনা তেওঁ ফৰৌণৰ আগত উপস্থিত হ'ল। আৰু ফৰৌণে ক'লে, 'হে হাইকাৰ, তোমাৰ প্ৰভুৰ ঘোঁৰাৰ বিষয়ে কি খবৰ আছে? কিয়নো যেতিয়া তেওঁ অচূৰ আৰু নীনবি দেশত ওচৰ-চুবুৰীয়া কৰে আৰু আমাৰ ঘোঁৰাবোৰে তেওঁৰ মাত শুনিব, তেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ পোৱালিবোৰ পেলাই দিয়ে।'
২০ এই কথা শুনি হাইকাৰে গৈ মেকুৰী এটা লৈ বান্ধি মিচৰীয়াসকলে শুনালৈকে তীব্ৰ কোবেৰে কোবাবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁলোকে গৈ ৰজাক এই বিষয়ে ক'লে।
২১ তেতিয়া ফৰৌণে হাইকাৰক আনিবলৈ পঠিয়াই তেওঁক ক'লে, 'হে হাইকাৰ, তুমি কিয় এনেদৰে কোবাই সেই বোবা জন্তুটোক প্ৰহাৰ কৰিছা?'
২২ হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, "মোৰ প্ৰভু ৰজা! সঁচাকৈয়ে তাই মোৰ লগত এটা কুৎসিত কাম কৰিছে, আৰু এই ড্ৰাগছ আৰু কোব দিয়াৰ যোগ্য, কাৰণ মোৰ প্ৰভু ৰজা চনাখেৰিবে মোক এটা মিহি কুকুৰ দিছিল, আৰু তেওঁৰ সত্য মাত শক্তিশালী আছিল আৰু তেওঁ দিন আৰু ৰাতিৰ ঘন্টাবোৰ জানিছিল।
২৩ আৰু এই ৰাতি মেকুৰীটোৱে উঠি মূৰ কাটি গুচি গ'ল আৰু এই কামৰ বাবেই মই তাইক এই ড্ৰাগছৰ ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ।'
24 তেতিয়া ফৰৌণে তেওঁক ক'লে, 'হে হাইকাৰ, এই সকলোবোৰৰ পৰা মই দেখিছোঁ যে তুমি বুঢ়া হৈ আহিছা আৰু তোমাৰ ডটেজত আছা, কিয়নো মিচৰ আৰু নীনবিৰ মাজত আঠষষ্ঠিটা পৰাছাং আছে আৰু এই ৰাতি তাই কেনেকৈ বিচ্ছিন্ন হ'ল তোমাৰ নুনুৰ মূৰটো আৰু উভতি আহিবা?'
২৫ হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! যদি মিচৰ আৰু নীনবিৰ মাজত ইমান দূৰত্ব থাকিলহেঁতেন, মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ ঘোঁৰাবোৰে যেতিয়া হুমুনিয়াহ কাঢ়ি নিজৰ পোৱালিবোৰ পেলাই দিয়ে, তেতিয়া তোমাৰ ঘোঁৰাবোৰে কেনেকৈ শুনিব পাৰিলেহেঁতেন? আৰু ঘোঁৰাৰ মাত কেনেকৈ মিচৰলৈ যাব পাৰিলে?'
২৬ সেই কথা শুনি ফৰৌণে গম পালে যে হাইকাৰে তেওঁৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিছে।
২৭ ফৰৌণে ক'লে, 'হে হাইকাৰ, মই বিচাৰো যে তুমি মোক সাগৰৰ বালিৰ ৰছী তৈয়াৰ কৰা।'
২৮ হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, "হে মোৰ প্ৰভু ৰজা! তেওঁলোকক মোৰ বাবে ভঁৰালৰ পৰা এটা ৰছী উলিয়াই আনিবলৈ আদেশ দিয়ক যাতে মই ইয়াৰ দৰে এটা ৰছী বনাব পাৰো।"
২৯ তাৰ পাছত হাইকাৰে ঘৰৰ পিছফালে গৈ সাগৰৰ ৰুক্ষ পাৰত গাঁত খান্দি হাতত এমুঠি বালি লৈ, সাগৰৰ বালি, আৰু যেতিয়া সূৰ্য্য উদয় হ'ল আৰু গাঁতবোৰত সোমাই গ'ল, তেতিয়া তেওঁ বিয়পি পৰিল ৰ'দত বালি ৰছীৰ দৰে বোৱা যেন হোৱালৈকে।
৩০ আৰু হাইকাৰে ক'লে, 'তোমাৰ দাসসকলক এই ৰছীবোৰ ল'বলৈ আজ্ঞা দিয়া, আৰু যেতিয়াই তোমাৰ ইচ্ছা হ'ব, মই তোমাক সিহঁতৰ দৰে কিছুমান বোৱাম।'
31 তেতিয়া ফৰৌণে ক'লে, 'হে হাইকাৰ, আমাৰ ইয়াত এটা মিলৰ শিল আছে আৰু সেইটো ভাঙি গৈছে আৰু মই বিচাৰো যে আপুনি তাক চিলাই কৰক।'
৩২ তেতিয়া হাইকাৰে তালৈ চাই আন এটা শিল পালে।
৩৩ তেওঁ ফৰৌণক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! মই এজন বিদেশী: আৰু মোৰ চিলাইৰ কোনো সঁজুলি নাই।
৩৪ কিন্তু মই বিচাৰো যে তুমি তোমাৰ বিশ্বাসী জোতা নিৰ্মাতাসকলক এই শিলৰ পৰা গুটি কাটিবলৈ আজ্ঞা দিবা, যাতে মই সেই মিলৰ শিলটো চিলাই কৰিব পাৰো।'
৩৫ তেতিয়া ফৰৌণ আৰু তেওঁৰ সকলো ডাঙৰীয়াই হাঁহিলে। আৰু তেওঁ ক'লে, 'তোমাক এই বুদ্ধি আৰু জ্ঞান দিয়া সৰ্বোচ্চ ঈশ্বৰক ধন্য হওক।'
36 যেতিয়া ফৰৌণে হাইকাৰে তেওঁক পৰাস্ত কৰা দেখি তেওঁৰ উত্তৰবোৰ তেওঁক ঘূৰাই দিলে, তেতিয়া তেওঁ লগে লগে উত্তেজিত হৈ তেওঁলোকক তিনি বছৰৰ কৰ সংগ্ৰহ কৰি হাইকাৰলৈ আনিবলৈ আজ্ঞা দিলে।
৩৭ তেওঁ নিজৰ কাপোৰ খুলি হাইকাৰ আৰু তেওঁৰ সৈন্য আৰু দাসসকলক পিন্ধাই যাত্ৰাৰ খৰচ দিলে।
৩৮ তেওঁ তেওঁক ক'লে, 'হে তেওঁৰ প্ৰভুৰ শক্তি আৰু তেওঁৰ চিকিৎসকসকলৰ অহংকাৰ, শান্তিৰে যোৱা! চুলতানসকলৰ কোনোবাই আপোনাৰ দৰে আছেনে? তোমাৰ প্ৰভু ৰজা চনাখৰীবক মোৰ অভিবাদন দিয়া আৰু আমি তেওঁক কেনেকৈ উপহাৰ পঠালোঁ, কিয়নো ৰজাসকলে অলপতে সন্তুষ্ট হয়।'
৩৯ তেতিয়া হাইকাৰে উঠি ফৰৌণ ৰজাৰ হাতত চুমা খালে আৰু তেওঁৰ সন্মুখৰ মাটিত চুমা খালে আৰু তেওঁৰ শক্তি আৰু ধাৰাবাহিকতা আৰু তেওঁৰ ভঁৰালত প্ৰচুৰতা কামনা কৰিলে আৰু তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু! মই তোমাৰ পৰা কামনা কৰোঁ যে আমাৰ এজনো দেশবাসীয়ে মিচৰত নাথাকে।'
৪০ তেতিয়া ফৰৌণে উঠি মিচৰৰ ৰাজপথত প্ৰচাৰক পঠালে যে অচূৰ বা নীনবিৰ কোনো লোকে মিচৰ দেশত নাথাকিব, কিন্তু তেওঁলোকে হাইকাৰৰ লগত যাব।
৪১ তাৰ পাছত হাইকাৰে গৈ ফৰৌণ ৰজাৰ পৰা বিদায় লৈ অচূৰ আৰু নীনবি দেশ বিচাৰি যাত্ৰা কৰিলে। আৰু

তেওঁৰ হাতত কিছু ধন-সম্পত্তি আৰু বহু ধন-সম্পত্তি আছিল।
৪২ আৰু যেতিয়া ৰজা চেন্নেৰিবৰ ওচৰলৈ হাইকাৰ আহিব বুলি খবৰ পালে, তেতিয়া তেওঁ তেওঁক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ ওলাই গ'ল আৰু তেওঁক অতি আনন্দত আনন্দ কৰিলে আৰু তেওঁক সাৱটি ধৰি চুমা খালে আৰু তেওঁক ক'লে, 'ঘৰলৈ স্বাগতম, হে আত্মীয়! মোৰ ভাই হাইকাৰ, মোৰ ৰাজ্যৰ শক্তি আৰু মোৰ ৰাজ্যৰ গৌৰৱ।
৪৩ মোৰ ৰাজ্য আৰু মোৰ সম্পত্তিৰ আধা বিচাৰিলেও তুমি মোৰ পৰা কি পাব বিচাৰিছা।'
৪৪ তেতিয়া হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰভু ৰজা, চিৰকাল জীয়াই থকা! হে মোৰ প্ৰভু ৰজা, অনুগ্ৰহ দেখুৱাওক! মোৰ সলনি আবু ছামিকলৈ, কাৰণ মোৰ জীৱন ঈশ্বৰৰ হাতত আৰু তেওঁৰ হাতত আছিল।'
৪৫ তেতিয়া ৰজা চনাখেৰিবে ক'লে, 'হে মোৰ প্ৰিয় হাইকাৰ, তোমাৰ সন্মান হওক! মই আবু ছামিকৰ ষ্টেচনটোক তৰোৱালধাৰীক মোৰ সকলো প্ৰিভি কাউন্সিলাৰ আৰু মোৰ প্ৰিয়তকৈও উচ্চ কৰিম।'
46 তেতিয়া ৰজাই তেওঁক সুধিবলৈ ধৰিলে যে তেওঁ প্ৰথম অহাৰ পৰা তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা আঁতিৰি অহালৈকে ফৰৌণৰ লগত কেনেকৈ চলিছিল, আৰু তেওঁৰ সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কেনেকৈ দিছিল, আৰু তেওঁৰ পৰা কৰ কেনেকৈ পাইছিল আৰু পৰিৱৰ্তনৰ বিষয়ে কেনেকৈ পাইছিল বস্ত্ৰ আৰু উপহাৰৰ।
৪৭ ৰজা চনাখেৰিবে অতি আনন্দত আনন্দ কৰি হাইকাৰক ক'লে, 'এই কৰটোৰ পৰা তোমাৰ যি কষ্ট পোৱা যায়, সেইখিনি লওক, কিয়নো এই সকলোবোৰ তোমাৰ হাতৰ দখলত আছে।'
৪৮ আৰু হাইকাৰ মিড: 'ৰজাক চিৰকাল জীয়াই থাকিব দিয়ক! মোৰ প্ৰভু ৰজাৰ নিৰাপত্তা আৰু তেওঁৰ মহত্ত্বৰ অবিৰততাৰ বাহিৰে আন একো কামনা নাই।
৪৯ হে মোৰ প্ৰভু! ধন-সম্পত্তি আৰু ইয়াৰ দৰে বস্তুৰে মই কি কৰিব পাৰো? কিন্তু যদি তুমি মোক অনুগ্ৰহ দেখুৱাবা, তেন্তে মোৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনক দিয়া, যাতে মই তেওঁক মোৰ প্ৰতি কৰা কামৰ প্ৰতিশোধ দিব পাৰো আৰু তেওঁৰ তেজ মোক প্ৰদান কৰি মোক তাৰ পৰা নিৰ্দোষী কৰি ৰাখিব পাৰো।'
৫০ তেতিয়া ৰজা চনাখেৰিবে ক'লে, 'তেওঁক লৈ যা, মই তোমাক দিলোঁ।' আৰু হাইকাৰে ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনক ধৰি লোহাৰ শিকলিৰে হাত বান্ধি নিজৰ বাসস্থানলৈ লৈ গ'ল আৰু ভৰিত গধুৰ বেণ্ডী বান্ধি টান গাঁঠিৰে বান্ধিলে আৰু এইদৰে বান্ধি তাক পেলাই দিলে অৱসৰ লোৱা ঠাইৰ কাষৰ এটা আন্ধাৰ কোঠাত সোমাই গ'ল আৰু নেবু-হালক প্ৰতিদিনে এপিটি পিঠা আৰু অলপ পানী দিবলৈ তেওঁৰ ওপৰত প্ৰহৰী হিচাপে নিযুক্তি দিলে।

অধ্যায় 7

অহিকাৰৰ দৃষ্টান্ত য'ত তেওঁ ভতিজাৰ শিক্ষা সম্পূৰ্ণ কৰে। আকৰ্ষণীয় উপমা। অহিকৰে ল'ৰাটোক চিত্ৰময় নামেৰে মাতে। ইয়াতেই অন্ত পৰিল অহিকাৰৰ কাহিনী।
১ আৰু যেতিয়াই হাইকাৰে ভিতৰলৈ বা বাহিৰলৈ গৈছিল, তেতিয়াই তেওঁ নিজৰ ভনীয়েকৰ পুত্ৰ নাদনক বুদ্ধিমানে বকাবকি কৰিছিল।
২ 'হে নদন, মোৰ ল'ৰা! মই তোমাৰ লগত সকলো ভাল আৰু দয়া কৰিলোঁ আৰু তাৰ বাবে তুমি মোক কুৎসিত আৰু বেয়া আৰু হত্যাৰ পুৰস্কাৰ দিলা।
৩ 'হে মোৰ ল'ৰা! হিতোপদেশত কোৱা হৈছে: যিজনে কাণেৰে নুশুনে, তেওঁক ডিঙিৰ গুৰিৰে শুনিবলৈ বাধ্য কৰিব।'
৪ তেতিয়া নাদনে ক'লে, 'তুমি মোৰ ওপৰত কি কাৰণে ক্ৰোধ কৰিছা?'
৫ আৰু হাইকাৰে তেওঁক ক'লে, 'কাৰণ মই তোমাক ডাঙৰ-দীঘল কৰিলোঁ, আৰু তোমাক শিক্ষা দিলোঁ, আৰু তোমাক সন্মান আৰু সন্মান দিলোঁ আৰু তোমাক মহান কৰিলোঁ, আৰু তোমাক শ্ৰেষ্ঠ প্ৰজননৰ সৈতে ডাঙৰ-দীঘল কৰিলোঁ, আৰু তোমাক মোৰ ঠাইত বহিলোঁ যাতে তুমি মোৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'বা জগতত, আৰু তুমি মোক হত্যা কৰি মোক মোৰ ধ্বংসৰ প্ৰতিদান দিলা।
৬ কিন্তু প্ৰভুৱে জানিছিল যে মোৰ ওপৰত অন্যায় কৰা হৈছে আৰু তুমি মোৰ বাবে ৰখা বস্তুবোৰৰ পৰা মোক ৰক্ষা কৰিলে, কিয়নো প্ৰভুৱে ভগ্ন হৃদয়ক সুস্থ কৰে আৰু ঈৰ্ষাপৰায়ণ আৰু অহংকাৰীক বাধা দিয়ে।
৭ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ সেই বিচ্ছুৰ দৰে হৈছা, যিয়ে পিতলত আঘাত কৰিলে বিন্ধি পেলায়।
৮ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি পাগলৰ শিপা খাই থকা গজেলৰ দৰে, আৰু ই মোক আজি আৰু কাইলৈ মোৰ শিপাত লুকাই থাকিব।''
৯ হে মোৰ ল'ৰা! শীতৰ ঠাণ্ডা সময়ত নিজৰ সতীৰ্থক উলংগ হৈ থকা দেখিছিলা; আৰু ঠাণ্ডা পানী লৈ তেওঁৰ ওপৰত ঢালি দিলে।
১০ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ এনে এজন মানুহৰ দৰে হৈছা, যিয়ে শিল এটা লৈ নিজৰ প্ৰভুক শিল মাৰিবলৈ স্বৰ্গলৈ দলিয়াই দিলে। আৰু শিলটোৱে আঘাত কৰা নাছিল, আৰু যথেষ্ট ওখলৈ যোৱা নাছিল, কিন্তু ই অপৰাধ আৰু পাপৰ কাৰণ হৈ পৰিছিল।
১১ হে মোৰ ল'ৰা! যদি তুমি মোক সন্মান কৰিলেহেঁতেন আৰু মোক সন্মান কৰিলেহেঁতেন আৰু মোৰ কথা শুনিলেহেঁতেন তেন্তে তুমি মোৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'লহেঁতেন আৰু মোৰ আধিপত্যৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিলেহেঁতেন।
১২ হে মোৰ পুত্ৰ! তুমি জানা যে কুকুৰ বা গাহৰিৰ ঠেং যদি দহ হাত দীঘল হ'লহেঁতেন তেন্তে ই ৰেচমৰ দৰে হ'লেও ঘোঁৰাৰ মূল্যৰ ওচৰ চাপিব নোৱাৰিলেহেঁতেন।
১৩ হে মোৰ ল'ৰা! মই ভাবিছিলো যে মোৰ মৃত্যুৰ সময়ত তুমি মোৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'লহেঁতেন; আৰু তুমি তোমাৰ ঈৰ্ষা আৰু তোমাৰ অহংকাৰৰ দ্বাৰা মোক হত্যা কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। কিন্তু যিহোৱাই মোক তোমাৰ ধূৰ্ততাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে।
১৪ হে মোৰ পুত্ৰ! তুমি মোৰ ওচৰলৈ গোবৰৰ ওপৰত স্থাপন কৰা ফান্দৰ দৰে হৈ গ'লা আৰু তাত এটা চৰাই আহি ফান্দটো স্থাপন কৰা দেখিলে। আৰু চৰাইটোৱে

ফান্দটোক ক'লে, “তুমি ইয়াত কি কৰিছা?” ফান্দটোৱে ক'লে, "মই ইয়াত ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা কৰিছো।"
১৫ তেতিয়া লাৰ্কে তাক সুধিলে, "তুমি ধৰি থকা কাঠৰ টুকুৰাটো কি?" ফান্দটোৱে ক'লে, "সেয়া এটা ডেকা ওক গছ, যাৰ ওপৰত মই প্ৰাৰ্থনাৰ সময়ত হেলান দিওঁ।"
১৬ লাৰ্কে ক'লে, “আৰু তোমাৰ মুখত সেই বস্তুটো কি?” ফান্দটোৱে ক'লে: "সেয়া হৈছে পিঠা আৰু খাদ্য যিবোৰ মই মোৰ ওচৰলৈ অহা সকলো ভোকাতুৰ আৰু দুখীয়াৰ বাবে কঢ়িয়াই লৈ ফুৰো।"
১৭ লাৰ্কে ক'লে, “এতিয়া তেন্তে মই আগবাঢ়ি আহি খাব পাৰিমনে, কিয়নো মোৰ ভোক লাগিছে?” আৰু ফান্দে তেওঁক ক'লে, “আগলৈ আহক।” আৰু লাৰ্কটোৱে ওচৰ চাপি আহিল যাতে ই, খাব পাৰে।
১৮ কিন্তু সেই ফান্দটোৱে লাৰ্কক ডিঙিত ধৰি ধৰিলে।
১৯ তেতিয়া লাৰ্কে ফান্দক উত্তৰ দি ক'লে, “যদি ভোকাতুৰ লোকৰ বাবে তোমাৰ পিঠা সেইটোৱেই হয় ঈশ্বৰে তোমাৰ দান আৰু তোমাৰ দয়ালু কৰ্ম গ্ৰহণ নকৰে।”
২০ আৰু যদি তোমাৰ উপবাস আৰু প্ৰাৰ্থনা সেইটোৱেই হয়, তেন্তে ঈশ্বৰে তোমাৰ পৰা তোমাৰ উপবাস বা প্ৰাৰ্থনা গ্ৰহণ নকৰে, আৰু ঈশ্বৰে তোমাৰ বিষয়ে যি ভাল তাক সিদ্ধ নকৰে।”
২১ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ গৈছা (যেনে) গাধৰ লগত বন্ধুত্ব কৰা সিংহ, আৰু গাধটোৱে কিছুদিন সিংহৰ আগত খোজ কাঢ়ি থাকিল; আৰু এদিন সিংহই গাধটোৰ ওপৰত জপিয়াই আহি তাক খাই পেলালে।
২২ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ ঘেঁহুৰ ভেঁকুৰৰ দৰে হৈছা, কিয়নো ই একো উপকাৰ নকৰে, কিন্তু ঘেঁহু লুট কৰি চেপি ধৰে।
২৩ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি দহ জোখ ঘেঁহু বীজ কৰা মানুহৰ দৰে হৈছা, আৰু শস্য চপোৱাৰ সময় হ'লে তেওঁ উঠি তাক চপাই গোটাই ল'লে, আৰু তাক মৰিলে আৰু তাৰ ওপৰত অতিশয় পৰিশ্ৰম কৰিলে, আৰু দহটা হ'ল জোখ-মাখ কৰিলে আৰু তাৰ মালিকে তাক ক'লে: "হে এলেহুৱা বস্তু! তুমি ডাঙৰ হোৱা নাই আৰু সংকুচিত হোৱা নাই।"
২৪ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ জালত পেলোৱা পাৰ্ট্ৰিজৰ দৰে হৈছা, আৰু তাই নিজকে বচাব নোৱাৰিলে, কিন্তু তাই পাৰ্ট্ৰিজবোৰক মাতিলে, যাতে তাই সিহঁতক নিজৰ লগত জালত পেলাব পাৰে।
২৫ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ ঠাণ্ডা হৈ থকা কুকুৰটোৰ দৰে হৈছা আৰু গৰম হ'বলৈ মৃৎশিল্পীৰ ঘৰত সোমাইছিল।
২৬ গৰম হ'লে, সিহঁতে সিহঁতক খেদি খেদি মাৰিলে, যাতে সিহঁতে সিহঁতক কামোৰিব নোৱাৰে।
২৭ হে মোৰ পুত্ৰ! তুমি মোৰ ওচৰলৈ গুণগত মানুহৰ লগত গৰম গাখীৰলৈ যোৱা গাহৰিৰ দৰে হৈছা, আৰু গৰম গাখীৰৰ পৰা ওলাই আহিলে এটা লেতেৰা গাঁত দেখিলে আৰু তললৈ নামি তাত লৰচৰ কৰিলে।
২৮ হে মোৰ পুত্ৰ! তুমি মোৰ ওচৰলৈ সেই ছাগলীটোৰ দৰে হৈছা যিয়ে বলিদানৰ পথত নিজৰ সতীৰ্থসকলৰ লগত যোগ দিছিল আৰু ই নিজকে বচাব পৰা নাছিল।
২৯ হে মোৰ ল'ৰা! চিকাৰৰ পৰা খুৱাই নোপোৱা কুকুৰটো মাখিৰ খাদ্য হৈ পৰে।
৩০ হে মোৰ ল'ৰা! যি হাত কষ্ট আৰু হাল নোখোৱা আৰু (যি) লোভী আৰু ধূৰ্ত হয়, সেই হাতখন তাৰ কান্ধৰ পৰা কাটি পেলোৱা হ'ব।
৩১ হে মোৰ ল'ৰা! যি চকুত পোহৰ দেখা নাযায়, কাউৰীবোৰে তাক ছিঙি উলিয়াই আনিব।
৩২ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি মোৰ ওচৰলৈ গছৰ দৰে হৈছা, যাৰ ডাল কাটিছিল, আৰু ই তেওঁলোকক ক'লে, “মোৰ কিবা এটা যদি তোমালোকৰ হাতত নাথাকিলহেঁতেন, তেন্তে সঁচাকৈয়ে তুমি মোক কাটিব নোৱাৰিবা।”
৩৩ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি সেই মেকুৰীটোৰ দৰে, যাক তেওঁলোকে কৈছিল: "আমি তোমাৰ বাবে সোণৰ শিকলি বনাই চেনি আৰু আলমণ্ড খুৱাব নোৱাৰালৈকে চোৰ কাম এৰি দিয়া।"
৩৪ তাই ক'লে, “মোৰ পিতৃ আৰু মাৰ কলাক মই পাহৰা নাই।”
৩৫ হে মোৰ ল'ৰা! তুমি নদীৰ মাজত কাঁইটীয়া জোপোহাত উঠি যোৱা সাপৰ দৰে হৈছা, আৰু পহু এটাই তেওঁলোকক দেখি ক'লে, "দুষ্টতাৰ ওপৰত দুষ্টতা, আৰু যিজনে তেওঁলোকতকৈ অধিক দুষ্ট, তেওঁ দুয়োকে নিৰ্দেশ দিয়ক।"
৩৬ তেতিয়া সাপে পহুটোক ক'লে, “তুমি গোটেই জীৱন খোৱা মেৰ পোৱালি আৰু ছাগলী আৰু ভেড়াবোৰক আপুনি সিহঁতৰ পিতৃ-মাতৃৰ ওচৰলৈ ঘূৰাই দিব নে নাই?”
৩৭ পহুটোৱে ক'লে, “নাই।” আৰু সাপে তেওঁক ক'লে, “মই ভাবো যে মোৰ পিছত তুমি আমাৰ ভিতৰত আটাইতকৈ বেয়া।”
৩৮ হে মোৰ ল'ৰা! মই তোমাক ভাল খাদ্যৰে খুৱাইছিলো আৰু তুমি মোক শুকান পিঠাৰে খুৱাব পৰা নাছিলা।
৩৯ হে মোৰ ল'ৰা! মই তোমাক চেনিযুক্ত পানী দিলোঁ। পানীয় আৰু ভাল চিৰাপ, আৰু তুমি মোক কুঁৱাৰ পৰা পানী খাবলৈ নিদিলা।
৪০ হে মোৰ ল'ৰা! মই তোমাক শিকাইছিলোঁ আৰু ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিলোঁ, আৰু তুমি মোৰ বাবে লুকাই থকা ঠাই খান্দি মোক লুকুৱাই ৰাখিছিলা।
৪১ হে মোৰ ল'ৰা! মই তোমাক উত্তম লালন-পালনেৰে ডাঙৰ-দীঘল কৰিলোঁ আৰু তোমাক ওখ দেৱদাৰুৰ দৰে প্ৰশিক্ষণ দিলোঁ; আৰু তুমি মোক বেঁকা কৰি বেঁকা কৰিলা।”
৪২ হে মোৰ ল'ৰা! তোমাৰ বিষয়ে মোৰ আশা আছিল যে তুমি মোক এটা দুৰ্গ নিৰ্মাণ কৰিবা, যাতে মই তাত মোৰ শত্ৰুৰ পৰা লুকাই থাকিব পাৰো আৰু তুমি মোৰ বাবে পৃথিৱীৰ গভীৰতাত পুতি থোৱা এজনৰ দৰে হৈ পৰিবা; কিন্তু যিহোৱাই মোক কৰুণা কৰিলে আৰু তোমাৰ ধূৰ্ততাৰ পৰা মোক উদ্ধাৰ কৰিলে।
৪৩ হে মোৰ ল'ৰা! মই তোমাৰ মংগল কামনা কৰিলোঁ, আৰু তুমি মোক বেয়া আৰু ঘৃণাৰ পুৰস্কাৰ দিলা, আৰু এতিয়া মই তোমাৰ চকু দুটা ছিঙি কুকুৰৰ খাদ্য বনাই তোমাৰ জিভা কাটি তৰোৱালৰ ধাৰেৰে তোমাৰ মূৰটো খুলি দিম। আৰু তোমাৰ ঘৃণনীয় কৰ্মৰ প্ৰতিদান দিয়া।'

৪৪ আৰু নাদনে নিজৰ ককাক হাইকাৰৰ পৰা এই কথা শুনি ক’লে, ‘হে মোৰ ককা! তোমাৰ জ্ঞান অনুসাৰে মোৰ লগত ব্যৱহাৰ কৰা আৰু মোৰ পাপ ক্ষমা কৰা, কিয়নো মোৰ দৰে পাপ কৰা কোন আছে বা তোমাৰ দৰে ক্ষমা কৰা কোন আছে?
৪৫ হে মোৰ ককা, মোক গ্ৰহণ কৰা! এতিয়া মই তোমাৰ ঘৰত সেৱা কৰিম, তোমাৰ ঘোঁৰাবোৰ জুৰি কৰিম আৰু তোমাৰ গৰু-ম’হৰ গোবৰ ঝাড়ু দিম আৰু তোমাৰ ভেড়াবোৰক খুৱাইম, কিয়নো মই দুষ্ট আৰু তুমি ধাৰ্মিক, মই দোষী আৰু তুমি ক্ষমাশীল।’
৪৬ আৰু হাইকাৰে তেওঁক ক’লে, ‘হে মোৰ ল’ৰা! তুমি পানীৰ কাষত নিষ্ফল হোৱা গছৰ দৰে, আৰু তাৰ মালিকে তাক কাটি পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, আৰু ই তেওঁক ক’লে, “মোক আন ঠাইলৈ লৈ যোৱা, আৰু যদি মই ফল নাপাওঁ, তেন্তে মোক কাটি পেলোৱা।”
৪৭ তাৰ প্ৰভুৱে তাক ক’লে, “তুমি পানীৰ কাষত থাকি ফল পোৱা নাই, আন ঠাইত থাকিলে কেনেকৈ ফল দিবা?”
৪৮ হে মোৰ ল’ৰা! কাউৰীৰ যৌৱনতকৈ ঈগলৰ বাৰ্ধক্য ভাল।
৪৯ হে মোৰ ল’ৰা! তেওঁলোকে পহুটোক ক’লে, “ভেড়াবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকা, যাতে সিহঁতৰ ধূলিয়ে তোমাৰ ক্ষতি নকৰে।” আৰু পহুটোৱে ক'লে, "ভেড়াৰ গাখীৰৰ লেতেৰাবোৰ মোৰ চকুৰ বাবে ভাল।"
৫০ হে মোৰ ল’ৰা! তেওঁলোকে পহুটোক স্কুললৈ লৈ গ'ল যাতে সি পঢ়িবলৈ শিকিব পাৰে আৰু তেওঁলোকে তাক ক'লে, "ক, খ কওক।" তেওঁ ক'লে, "মোৰ ঘন্টাত মেৰ পোৱালি আৰু ছাগলী"।
৫১ হে মোৰ ল’ৰা! তেওঁলোকে গাধটোক টেবুলত থৈ দিলে আৰু সি পৰিল, আৰু ধূলিত গুলীয়াবলৈ ধৰিলে আৰু এজনে ক'লে, "তেওঁ নিজকে গুলীয়াই ল'বলৈ দিয়ক, কাৰণ ই তেওঁৰ স্বভাৱ, তেওঁ সলনি নহ'ব।"
৫২ হে মোৰ ল’ৰা! এই কথাষাৰ নিশ্চিত কৰা হৈছে যিটো চলি আছে: "যদি আপুনি ল'ৰা জন্ম দিয়ে, তেন্তে তেওঁক আপোনাৰ পুত্ৰ বুলি কওক, আৰু যদি আপুনি ল'ৰা এটা ডাঙৰ-দীঘল কৰে, তেন্তে তেওঁক আপোনাৰ দাস বুলি কওক।"
৫৩ হে মোৰ ল’ৰা! যি জনে ভাল কাম কৰে, তেওঁ ভালৰ সৈতে সাক্ষাৎ কৰিব; আৰু যিজনে বেয়া কাম কৰে, তেওঁ বেয়াৰ সন্মুখীন হ’ব, কিয়নো প্ৰভুৱে মানুহক তেওঁৰ কৰ্মৰ পৰিমাপ অনুসাৰে প্ৰতিদান দিয়ে।
৫৪ হে মোৰ ল’ৰা! এই কথাবোৰতকৈ মই তোমাক আৰু কি ক’ম? কিয়নো প্ৰভুৱে লুকাই থকা কথা জানে, আৰু ৰহস্য আৰু গোপনীয়তাৰ সৈতে পৰিচিত।
৫৫ আৰু তেওঁ তোমাক প্ৰতিশোধ দিব আৰু মোৰ আৰু তোমাৰ মাজত বিচাৰ কৰিব আৰু তোমাৰ মৰুভূমি অনুসাৰে তোমাক প্ৰতিদান দিব।',
৫৬ আৰু নাদনে নিজৰ ককাক হাইকাৰৰ পৰা সেই কথা শুনি লগে লগে ফুলি উঠিল আৰু উৰি যোৱা মূত্ৰাশয়ৰ দৰে হৈ পৰিল।
৫৭ তেওঁৰ অংগ-প্ৰত্যংগ ফুলি উঠিল, ভৰি, ভৰি আৰু কাষ, আৰু তেওঁ ফাটি গ’ল আৰু তেওঁৰ পেট ফাটি গ’ল আৰু তেওঁৰ অন্ত্ৰবোৰ সিঁচৰতি হৈ গ’ল আৰু তেওঁ নিঃশেষ হৈ মৰি গ’ল।
৫৮ তেওঁৰ শেষৰ অন্তত ধ্বংস হ’ল আৰু তেওঁ নৰকলৈ গ’ল। কিয়নো যি জনে নিজৰ ভায়েকৰ কাৰণে গাঁত খান্দিব, তেওঁ তাত পৰিব; আৰু যি জনে ফান্দ স্থাপন কৰে, তেওঁ সেইবোৰত ধৰা পৰিব।
৫৯ এইটোৱেই ঘটিল আৰু (কি) আমি হাইকাৰৰ কাহিনীৰ বিষয়ে পাইছিলোঁ, আৰু ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা চিৰকালৰ বাবে হওক। আমিন, আৰু শান্তি।
৬০ এই বংশাৱলী ঈশ্বৰৰ সহায়ত সমাপ্ত হৈছে, তেওঁক উচ্চ কৰা হওক! আমিন, আমিন, আমিন।